ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Ο κύριος ΦΑΙΔΩΝ

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Ο κύριος ΦΑΙΔΩΝ

Εξώφυλλο & Γραφιστική Επιμέλεια:
ΜΑΡΙΟΝ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Φαίδων Φιλίππου

Η ΑΔΕΡΦΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Την ιστορία μου τη διηγήθηκε η ίδια η Μαρία, η αδερφή του Πέτρου. Είχε πιάσει τη θέση Οικονομολόγου στην Α.Ε. Μπενέτος, ύστερα από διαγωνισμό. Την πρώτη μέρα που ήρθε στην εταιρεία, μπήκε με τον αέρα της πρωτιάς στο γραφείο. Κρατούσε έναν χαρτοφύλακα γεμάτο τίτλους: πτυχίο με άριστα, μεταπτυχιακά, διδακτορικό και με τη χρυσή βέρα να αστράφτει στον παράμεσο του δεξιού χεριού της.

Έτυχε να χρησιμοποιούμε το ίδιο γραφείο και να είμαστε συνέχεια μαζί. Νωρίς ανακαλύψαμε πως είχαμε αρκετά κοινά διαφέροντα και, όπως ήταν επόμενο, αυτό και η καθημερινή συνάφεια μας έφερε πολύ κοντά, κάναμε παρέα και γίναμε φίλες.

Μια μέρα με κάλεσε στο σπίτι της για φαγητό. Τότε ήταν που γνώρισα τον Πέτρο. Τον είχε καλέσει κι εκείνον για φαγητό, τυχαία τους είχε επισκεφτεί, δεν ξέρω. Και δεν το θεώρησα ευγενικό να ρωτήσω. Μου έφτανε και μου περίσσευε που γνώρισα τον Πέτρο. Ο σύζυγός της, μου εξήγησε, έλειπε στο εξωτερικό. Είχε λάβει μέρος σε ομαδική έκθεση ζωγραφικής κι έπρεπε να παραστεί ο ίδιος στα εγκαίνια, χωρίς να μου πει ότι επρόκειτο για τον διάσημο ζωγράφο Κύριο Φαίδωνα Φιλίππου.

Είχαμε τελειώσει το φαγητό, ο Πέτρος έφυγε γιατί είχε δουλειά, σχετικά νωρίς και μας άφησε «να τα πούμε οι δυο μας». Στην πόρτα κοντοστάθηκε, γύρισε κι έκανε νόημα στη Μαρία πως ήθελε να της πει κάτι. Διακριτικά έστρεψα το πρόσωπό μου κι έβλεπα στον απέναντι τοίχο μια σειρά από κορνιζωμένους πίνακες. Από μακριά ξεχώρισα την υπογραφή, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν συνειδητοποίησα για ποιον πρόκειται. Είχα το νου μου στον Πέτρο. «Τι να ήθελε να πει ιδιαίτερα στην αδερφή του…»

Με τη Μαρία καθίσαμε και κουβεντιάζαμε διάφορα. Όταν Κόντευε να νυχτώσει, σηκώθηκα κι ετοιμαζόμουν να φύγω. Ξαφνικά εμφανίστηκε ο Αίας, ένα χαριτωμένο σκυλάκι ράτσας, Χάσκι. Περπατώντας αργά πήγε κοντά στη Μαρία και κουλουριάστηκε χάμω με ακουμπισμένη τη ράχη στα πόδια της.

«Έχετε ένα τόσο ωραίο σκυλί και δεν μου είπες τίποτα;», παραπονέθηκα.

«Δεν έτυχε να το φέρει η κουβέντα», μου δικαιολογήθηκε. «Αίας!, φίλα το πόδι της κυρίας!», τον πρόσταξε η Μαρία.

Το χαριτωμένο ζώο, άφησε ένα σιγανό γρύλισμα δυσφορίας, αλλά εκτέλεσε την εντολή με ένα παραπονιάρικο βλέμμα καρφωμένο στα μάτια της κυράς του.

«Α, μπα, έχει καλούς τρόπους και όνομα σπουδαίο, ηρωικό, μυθικό το τετράποδό σας. Το ξέρει άραγε κι ο ίδιος ο Αίας;» ειρωνεύτηκα.

«Α, Βέβαια! Είναι σπουδαγμένος. Αυτός ο κύριος που βλέπεις, κοντολογίς, είναι πριγκιπόπουλο, η μάνα του η πριγκηπέσα μας η Ιζαμπώ, κρατάει από ευγενική γενιά, 'έλκει την καταγωγήν από το Βυζάντιον'», μου απάντησε σε τόνο τόσο αστείο η Μαρία που δεν μου άφηνε περιθώρια να αντιδράσω διαφορετικά.

«Ό,τι πεις», γέλασα νικημένη από την ετοιμότητα της φίλης μου. «Μα, αυτό το 'έλκει την καταγωγήν από το Βυζάντιον, γιατί το ξεφούρνισες και μάλιστα σε τόνο αστείο; Πού την έχετε την πριγκηπέσα; Πού τη βρήκατε;»

«Είναι μεγάλη ιστορία, συναρπαστική ιστορία. Εμείς τη ζήσαμε οικογενειακώς εδώ και κάποια χρόνια. Θα σου την πω καμιά φορά», είπε κι άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί στο κενό.

Κατάλαβα πως κάτι θυμήθηκε που την έκανε να μελαγχολήσει. Έτσι νόμισα τότε. Προτού αποχαιρετιστούμε, η Μαρία έβγαλε από την τσέπη της και μου έδωσε την κάρτα του αδερφού της.

«Ο 'μικρός' τα 'παιξε μαζί σου'», μου είπε μισό αστεία, μισό σοβαρά. «Και θα χαρώ πολύ αν…» μου έκλεισε με νόημα το μάτι.

Έκανα πως δεν κατάλαβα.

«Τα λέμε αύριο, της είπα για να της δώσω την ευκαιρία να ξεφύγει από κάτι που, ίσως, δεν ήθελε να μου αποκαλύψει.

«Σ' ευχαριστώ, περάσαμε πολύ ωραία. Μ' έκανες να θυμηθώ κάποια πράγματα που άλλαξαν ριζικά τη ζωή μου», είπε η Μαρία και με φίλησε σταυρωτά.

Στο γλυκό πρόσωπό της εκείνη την ώρα απλώθηκε το πιο τρυφερό χαμόγελο του κόσμου που δεν έχω δει ποτέ ξανά στη ζωή μου.

Έφυγα. Στο δρόμο του γυρισμού συνδυάζοντας τα γεγονότα και τη συμπεριφορά της Μαρίας, συμπέρανα πως η ιστορία της Πριγκιπέσας είχε άμεση σχέση με τη ζωή τη δική της. Και περίμενα με αγωνία να μου διηγηθεί την ιστορία της πριγκηπέσας τους. Πιθανώς και τη δική της.

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ

«…Εκείνη την άγρια χειμωνιάτικη νύχτα…» η Μαρία, άλλο που δεν ήθελε! Με την πρώτη ευκαιρία, εκπλήρωσε την υπόσχεσή της.

«… Ήταν ένα πολύ άγριο, ένα παγερό χειμωνιάτικο βράδυ…»

Ήταν ένα πολύ άγριο, ένα παγερό χειμωνιάτικο βράδυ. Έβρεχε του σκοτωμού την ώρα που γυρίζαμε στο σπίτι από μια επίσκεψη σε φίλους μας στην εξοχή. Ο δρόμος ήταν ανηφορικός και πλημμυρισμένος. Καθώς έπεφτε πάνω στα θολά νερά το φως των προβολέων του αυτοκινήτου μας, έμοιαζε με ορμητικό ποτάμι που κατέβαινε αντίθετα προς τη φορά του αυτοκινήτου.

«Πέσαμε σε τρελή καταιγίδα. Βρέχει καρεκλοπόδαρα. Θαρρείς και άνοιξαν οι ουρανοί για να μας πνίξουν. Δεν είναι φρόνιμο να πηγαίνομε κόντρα στο νερό. Θα μας σβήσει τη μηχανή και θα μείνομε στη μέση του δρόμου. Είναι καλύτερα να σταματήσομε κάπου, ώσπου να κοπάσει η νεροποντή», είπε ο πατέρας σιγά στη μητέρα.

Και, χωρίς να περιμένει απάντηση, οδηγώντας σιγά με προσοχή έβγαλε το αμάξι στην άκρη του δρόμου και σταμάτησε δίχως να σβήσει τελείως τη μηχανή.

«Δες, Ερμιόνη μου, πόσο επικίνδυνο ήταν να συνεχίσουμε να τρέχομε στο δρόμο με τέτοια θύελλα. Το νερό παρασέρνει στο διάβα του ό,τι βρίσκεται μπροστά του».

«Έχεις δίκιο. Ο Θεός σε φώτισε, άντρα μου, και σταμάτησες. Θα μπορούσαμε να συναντήσουμε ανυπέρβλητα εμπόδια. Κοίτα, εκεί πέρα μια τεράστια στοίβα κλαδιά φράζει το μισό δρόμο. Θεέ και κύριε! Τι κακό είναι αυτό που μας βρήκε νυχτιάτικα», ψέλλισε η μητέρα.

Και σταυροκοπήθηκε απανωτά.

Ο αδερφός μου κι εγώ ζαρώσαμε στο πίσω κάθισμα και κουλουριαστήκαμε ο ένας πάνω στον άλλο. Τρέμαμε από το φόβο και την ταραχή μας. Κλαίγαμε μ' αναφιλητά.

«Σσς… σωπάστε, παιδιά. Λευτέρη, ρίξε τους προβολείς πάνω στα κλαδιά, νομίζω πως ακούω κλάμα μωρού, κάτι συμβαίνει μες στα κλαδιά, μπορεί να είναι παγιδευμένος άνθρωπος, κανένα παιδάκι. Ό,τι και να είναι χρειάζεται βοήθεια. Πάω να δω», είπε η μητέρα.

Και χωρίς να περιμένει τη συγκατάθεση κανενός, γύρισε κι έκανε ν' ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου.

«Πού, πας, Ερμιόνη; Τρελάθηκες; Θα πνιγείς! Δεν βλέπεις το νερό τρέχει ποτάμι, δεν ακούς τι γίνεται;» την πρόφτασε ο πατέρας κι έστρεψε τους δυο προβολείς πάνω στη στοίβα τα ξερά κλαδιά. «Περίμενε λίγο να περάσει το κακό και θα πάμε μαζί να δούμε τι συμβαίνει εκεί. Ζωάκι μάλλον είναι. Ό,τι κι αν είναι, πάντως, δεν πρόκειται

να μετακινηθεί. Είναι μπλεγμένο στα κλαδιά. Ό,τι έπαθε, έπαθε. Μπορεί να περιμένει λίγο. Θα το σώσουμε. Κάνε λίγη υπομονή. Ξέρω τι σου λέω».

«Καλά, εσύ ξέρεις», έκανε φανερά προβληματισμένη η μητέρα και ξανακάθισε στη θέση της.

Όσο περιμέναμε να περάσει η θύελλα, η μητέρα δεν ησύχασε ούτε λεπτό, λες και καθόταν πάνω σε καρφιά ή σε αναμμένα κάρβουνα. Μόλις κόπασε η μεγάλη μπόρα και τα νερά λιγόστευαν ώσπου σταμάτησαν να τρέχουν ορμητικά, ο πατέρας βγήκε από το αυτοκίνητο κρατώντας το φακό που πάντα έχει δίπλα του. Πλησίασε πολύ σιγά στο επίμαχο σημείο και, παραμερίζοντας με δυσκολία τα κλαδιά με το ένα χέρι, στο άλλο είχε το φακό, ελευθέρωσε ένα κουταβάκι μια σταλιά, μικρό ίσαμε μια μεγάλη γροθιά που ήταν παγιδευμένο. Το κακόμοιρο έκλεγε κι έτρεμε σαν φύλλο ή φτερό στα χέρια του πατέρα.

Η βροχή είχε κοπάσει, μια αραιή ψιχάλα που τη διαδέχτηκε, σταμάτησε κι αυτή, τα νερά δεν έτρεχαν πια κι ένα ολοστρόγγυλο, σαν αυγουστιάτικο φεγγάρι μέσα στο καταχείμωνο πρόβαλε στον ουρανό παραμερίζοντας διακριτικά τα σύννεφα και μια απρόσμενη ηρεμία και δροσερή γαλήνη απλώθηκε παντού. Η πλάση, από εκεί που ήταν βλοσυρή και τρομακτική, έμοιαζε σαν το σκανταλιάρικο παιδάκι που, αφού κάνει τη ζημιά, χαμογελάει μετά τόσο αθώα που σε κάνει να νιώθεις τύψεις αν το μάλωσες.

Η μητέρα βγήκε γρήγορα από το αυτοκίνητο, άνοιξε βιαστικά το πορτμπαγκάζ, άρπαξε μια κουβερτούλα που ήταν πάντα εκεί, τύλιξε προσεκτικά το κουταβάκι σαν να ήταν το μωρό της, το πήρε αγκαλιά και μπήκε προσεκτικά στο αυτοκίνητο. Ανάσανε από ανακούφιση.

«Είναι πολύ μωρό. Ποιος ξέρει από πόσο μακριά το έφερε το κακό νερό. Αν δεν είχαμε σταματήσει, δεν θα ζούσε το ορφανό ζωάκι, δείτε, τρέμει ολόκληρο. Ποιος ξέρει πώς βρέθηκε ολομόναχο μέσα στην καταιγίδα. Ο Θεός σε φώτισε, άντρα μου, και σταμάτησες εκεί», είπε ήρεμα γυρίζοντας προς το μέρος του οδηγού.

«Όλα γίνονται για κάποιο σκοπό», της απάντησε εκείνος, «έχουν κάποιο λόγο να γίνονται, τίποτα δεν συμβαίνει στην τύχη. Συμφωνείτε, παιδιά;», ρώτησε στρέφοντας το κεφάλι του πίσω.

«Ναι!», φωνάξαμε κι οι δυο συντονισμένοι.

«Επιτέλους θυμήθηκαν πως έχουν και παιδιά, πως υπάρχομε κι εμείς», τραύλισε ο αδερφός μου δίνοντάς μου μια αγκωνιά.

«Μη λες ανοησίες, μικρέ. Σκέψου τι έχει να γίνει στο σπίτι από δω και πέρα», του είπα φουντωμένη από ζήλια για να με ακούσουν εκείνοι εκεί μπροστά που όλο για το κουτάβι νοιάζονταν.

«Όλο μ' αυτό θα ασχολούνται τώρα», έκανε ο Πέτρος. «Σκασίλα μας!»

«Ντροπή σας! Ίσα που είναι η ψυχούλα μέσα του κι εσείς χαζολογάτε. Αν έμενε λίγο ακόμα εκεί το κοριτσάκι μου, θα πέθαινε από το κρύο», επανέλαβε η μητέρα κι έσφιξε στοργικά το ξεπαγιασμένο κουτάβι στη ζεστή αγκαλιά της.

«Α, είναι και κοριτσάκι! Αυτό κι αν είναι ενδιαφέρον! Αυτό κι αν είναι είδηση! Σε λίγο θα ψάχνουμε για… γαμπρούς!», έκανε αστειευόμενος ο πατέρας «Η άγρια νεροποντή, φαίνεται, το παρέσυρε. Ποιος ξέρει από πόσο μακριά το κουβαλούσε και το ξέβρασε εκεί μαζί με τα ξερά κλαδιά. Σίγουρα θα πέθαινε αν δεν το μαζεύαμε. Πρέπει να βιαστούμε, όμως, να προλάβουμε πριν αρχίσει πάλι να χαλάει ο Θεός τον κόσμο!», είπε ο πατέρας.

Έστρεψε το χειρόφρενο, άφησε το φρένο και, σαν έτοιμη να φερθεί ηρωικά για να ξεπεραστεί η δυσκολία, πήρε τα πάνω της η μηχανή. Ο πατέρας πάτησε γκάζι, το αμάξι έκανε μερικές μανούβρες, μούγκρισε άγρια, θύμωσε και, αποφασισμένο πια να βγάλει την ανηφόρα, αναρριχήθηκε πεισματικά σαν αιλουροειδές στο ανηφορικό τμήμα του δρόμου και πήρε την κατηφόρα. Ύστερα έτρεχε σαν τρελό σκορπώντας

δεξιά κι αριστερά τα θολά νερά που ήταν γεμάτες οι λακκούβες του δρόμου. Όταν φτάσαμε στο σπίτι, ο καιρός είχε γαληνέψει. Δεν έβρεχε πια. Τα σύννεφα είχαν σχεδόν εξαφανιστεί από το πρόσωπο του ουρανού κι ένα φεγγάρι λειψό μόλις έσκαζε μύτη πάνω από τον Υμηττό.

«Εμείς έχομε δουλειά» είπε η μητέρα. «Πηγαίνετε στα δωμάτιά σας να αλλάξετε και ετοιμαστείτε για ύπνο. Τα λέμε αύριο, συμπλήρωσε.

Και, κρατώντας στοργικά το τετράποδο «μωρό» στην αγκαλιά της, έγινε καπνός. Μπήκε γρήγορα πρώτη στο σπίτι αδιαφορώντας για όλα τα άλλα. Πού να προλάβει κανείς να της πει, αν είχε κάτι.

«Η μαμά βρήκε δουλειά. Τώρα ποιος την ακούει. Όλο για το κουτάβι θα μιλάει»,

μουρμούρισε γελώντας ο πατέρας. «Ελάτε, πάμε κι εμείς, παιδιά, να δούμε τι θα του κάνει», πρόσθεσε.

Και, πιασμένοι χέρι με χέρι, μπήκαμε κι εμείς στο σπίτι

Η μητέρα ήταν στις φούριες της. Είχε κιόλας αρχίσει να ασχολείται σοβαρά με τη φροντίδα του… μωρού. Το είχε αφήσει προσωρινά κάτω, έτσι όπως ήταν τυλιγμένο στην κουβερτούλα και ετοίμαζε ένα μαλακό γιατάκι. Πλάι στο αναμμένο καλοριφέρ έβαλε ένα μεγάλο μαξιλάρι για στρώμα κι έστρωσε πάνω του ένα σεντονάκι. Μετά, σκούπισε και καθάρισε το ζωάκι με μαλακιά, καθαρή πετσέτα κι ας χαλούσε αυτό τον κόσμο με τα γοερά κλαψουρίσματα και τα γαυγίσματά του. Το χάιδεψε τρυφερά, το νανούρισε λίγο στην αγκαλιά της για να το μερώσει και το απίθωσε προσεκτικά στο στεγνό γιατάκι που είχε ετοιμάσει. Το σκέπασε με μια μωρουδιακή κουβερτούλα κι εκείνο, σαν από θαύμα, ηρέμησε κι έπαψε να κλαψουρίζει.

Η μητέρα στάθηκε λίγο σκεφτική κι αμέσως μετά πήγε σβουριχτή στην κουζίνα, προφανώς να του ετοιμάσει γάλα.

Εκείνο το βράδυ η μητέρα ξέχασε πως είχε παιδιά και σύζυγο. Το ενδιαφέρον της το είχε στρέψει στη φροντίδα του κουταβιού, του παρείσακτου «μωρού» της. Πού να δώσει σε μας σημασία. Όπως ήμασταν κουρασμένα και εξαντλημένα από το παιχνίδι όλη μέρα στην εξοχή, και με γεμάτο στομάχι, κρίναμε σκόπιμο να ακολουθήσουμε την εντολή της μητέρας μας. Πριν ανοίξω την πόρτα του δωματίου μου, στράφηκα κι είπα στον αδερφό μου:

«Να ξαπλώσουμε να ξεκουραστούμε για να έχομε όρεξη αύριο. Θα έχει γούστο και θα γελάσομε πολύ με το «μωρό» της μαμάς, αδερφάκι».

«Έχει να γίνει μεγάλο γλέντι αύριο!», έκανε εκείνος τρίβοντας τις παλάμες του.

Σιγά που δεν θα συμφωνούσε μαζί μου ο Πέτρος, όταν επρόκειτο για σκανταλιές. Ο Πέτρος πετάει τη σκούφια του για κάτι τέτοια. Περιχαρείς και οι δυο για τις σοφές προβλέψεις και τα γενναία σχέδια, που κάναμε, πήγε καθένας στο δωμάτιό του. Και όπως ήμασταν, με τα ρούχα που φορούσαμε, ούτε μπάνιο, ούτε νυχτικά, πέσαμε μπρούμυτα στο κρεβάτι ως αργά το πρωί.

Όταν ήχησε το παραπονιάρικο γαύγισμα του «μωρού», ήταν περασμένες δέκα.

«Σας λυπηθήκαμε να σας ξυπνήσουμε και σας αφήσαμε να κοιμηθείτε με τα ρούχα που φορούσατε. Κοιμηθήκατε τόσες ώρες, ξεκουραστήκατε, τώρα σηκωθείτε. Ελάτε στην κουζίνα. Περιμένει ο πατέρας. Σάββατο σήμερα, να πάρομε όλοι μαζί μια φορά πρωινό», μας είπε η μητέρα ανοίγοντας την πόρτα καθενός.

«Είδες τι πάθαμε, αδερφή;» έκανε αγουροξυπνημένος ο Πέτρος μπαίνοντας στο δωμάτιό μου και προσπαθώντας να λυτρωθεί από τα χασμουρητά.

«Δε βαριέσαι, αδερφέ! Καλύτερα έτσι», του είπα ανόρεχτα. «Έχομε όλο τον καιρό μπροστά μας».

Και παραμερίζοντάς τον από μπροστά μου, έτρεξα πρώτη στο μπάνιο να βγάλω την τσίμπλα από τα μάτια μου.

Από την πρώτη κιόλας μέρα στο σπίτι μας, το κουτάβι έγινε μέλος της οικογένειας. Χωρίς καμιά χρονοβόρα νομική διατύπωση και διαδικασία, οι γονείς μας υιοθέτησαν το κουτάβι χωρίς να μπουν καν στον κόπο να μας ρωτήσουν αν θέλαμε να μπλέκεται το κλαψιάρικο τετράποδο μωρό στα πόδια μας.

Ωστόσο, μια καινούρια ζωή μόλις άρχιζε για το ταλαιπωρημένο κουταβάκι. Στην αρχή, ήταν μεγάλος μπελάς για όλους. Κι ας ήταν ένα ζωάκι μικρούτσικο, τόσο δα, ένα κουταβάκι ίσαμε μια πλουμιστή μπαλίτσα. Κρύωνε και κλαψούριζε γοερά κι ατέλειωτα τουρτουρίζοντας ακόμα, όπως πριν που ήταν ολομόναχο στην ερημιά της παγωμένης νύχτας, μισοπεθαμένο, νηστικό και ξεπαγιασμένο. Η γούνα του μόλις είχε αρχίσει να φυτρώνει, δεν είχε μεγαλώσει και δεν το προστάτευε από το πολύ κρύο. Το θολό νερό ήταν τόσο μανιασμένο και άγριο που δεν λογάριαζε τον πόνο και το μαρτύριό του. Δεν άκουγε το κλάμα του ίσαμε εκείνη τη στιγμή που μπερδεύτηκε στα ξερά κλαδιά και γλίτωσε.

«Να την αφήσουμε ήσυχη τώρα να ξεκουραστεί και να ηρεμήσει. Είναι τόσο πολύ ταλαιπωρημένη και πεινασμένη, η καημενούλα, θα είναι και λίγο αρρωστούλα», μας είπε η μητέρα.

Και μας έκανε την καρδιά περιβόλι με την «καημενούλα» την «αρρωστούλα» της. Εμείς περιμέναμε πώς και πώς να ξημερώσει και να ασχοληθούμε με το ζωντανό μας παιγνίδι που μάζεψαν από το δρόμο, κι η μητέρα μάς την επέβαλε σαν να ήταν αδερφή μας γκαρδιακή.

«Σοβαρά;» ξεφωνίσαμε κι οι δυο μ' ένα στόμα.

«Μη βιάζεστε να παίξετε μαζί της, πρέπει πρώτα να μας γνωρίσει, να συνηθίσει το περιβάλλον και να εξοικειωθεί μαζί μας. Αλλιώς θα αγριευτεί γιατί δεν μας γνωρίζει. Δεν θ' αργήσει να φιλιωθεί μαζί μας και τότε… ποιος την πιάνει! Τότε θα μας κάνει όλους άνω κάτω με τα παιχνίδια, τα νάζια, τα καπρίτσια και τα τρελά τα καμώματά της! Τα κουταβάκια είναι πολύ παιχνιδιάρικα και χαδιάρικα, καμιά φορά, όμως, αν τα κακομεταχειριστεί κανείς, αγριεύουν», πρόσθεσε και τράβηξε για την κουζίνα να της ετοιμάσει «πρωινό».

«Πάω να ετοιμάσω το πρωινό της».

«Την άκουσες τι είπε; 'Πάω να της ετοιμάσω πρωινό'», επανέλαβε μιμούμενος τα λόγια της μητέρας μας ο Πέτρος. «Ακούς εκεί πρωινό του κουταβιού! Δεν είμαστε καλά! Δεν πάμε καθόλου καλά», συμπλήρωσε αγανακτισμένος.

«Σίγουρα δεν είμαστε καθόλου καλά», επανέλαβα συμφωνώντας μαζί του.

Και με το δίκιο μας αγανακτήσαμε, όπως νόμιζα τότε που θεωρούσαμε τον κόσμο όλο δικό μας και στη διάθεσή μας.

Η μικρή, φιλοξενούμενη προς το παρόν, είχε ανάγκη να φάει. Η κοιλίτσα της ήταν άδεια. Η μητέρα ήξερε από κατοικίδια ζώα, σε χωριό μεγάλωσε. Στο χωριό της είχαν σκύλους και σκυλάκια κι ένα τσούρμο γάτες. Γάτοι και γατάκια μπαινόβγαιναν στο σπίτι τους. Γέμισε γάλα μια γαβάθα και της έδωσε να φάει.

Η μικρή, που ακόμα δεν είχε όνομα, ποιος να της το έδινε, μάλλον μέσα σε τίποτε κουρέλια στα σκουπίδια θα γεννήθηκε, ρούφηξε όλο το γάλα μονοκοπανιά. Έγλειψε και καθάρισε με τη γλώσσα τα μουστάκια της, χασμουρήθηκε, τέντωσε νωχελικά το κορμάκι της ευχαριστημένη και μετά κουλουριάστηκε πάνω στο μαλακό χαλάκι σαν στο σπίτι της. Σιγά, σιγά έκλεισε τα ματάκια της και βυθίστηκε σ' ένα ύπνο τρυφερό και γλυκό που δεν θα είχε κάνει ποτέ πριν στη ζωή της.

Ωστόσο, από καιρό σε καιρό, ανοιγόκλεινε τα βλέφαρά της και κοίταζε γύρω της σαν να ερευνούσε το χώρο για να σιγουρευτεί πως δεν υπάρχει κίνδυνος από εχθρούς. Είναι μια συνήθεια που κληροδότησαν στα ήμερα σκυλιά οι μακρινοί άγριοι πρόγονοί τους.

Δυστυχώς, για τα αδέσποτα του δρόμου, των κήπων και των πάρκων, οι συνθήκες ζωής δεν είναι ίδιες με τις συνθήκες στην άγρια ζωή. Μπορεί και χειρότερες. Αλλά

για τα οικόσιτα σκυλιά που ζουν κοντά στον άνθρωπο ή μέσα στο σπίτι, οι συνθήκες είναι πολύ διαφορετικές. Ζουν σύμφωνα με τις συνήθειες κάθε οικογένειας και, τα σκυλάκια κυρίως, μαθαίνουν καλούς τρόπους και συμπεριφέρονται σωστά.

Σύντομα η Ιζαμπώ, αυτό το όνομα της έδωσε η γιαγιά χωρίς να ρωτήσει κανένα μας, έγινε ένα υπάκουο και φρόνιμο σκυλί. Έμαθε να τρώει πολιτισμένα, να κάθεται φρόνιμα όταν είχαμε επισκέψεις, να μην κάνει αταξίες, να μη λερώνει με τα αποφάγια της το σπίτι, να μην κάνει του κεφαλιού της και ό,τι της καπνίσει. Ακόμα και για την «ανάγκη» της έμαθε να περιμένει να τη βγάλει κάποιος περίπατο μια ορισμένη ώρα.

Ετούτη την ομορφούλα που βλέπεις την είχαμε πολύ καλομαθημένη. Στα πούπουλα. Όλο αγκαλιές και φιλιά. Παιγνίδια από το πρωί ως το βράδυ. Και τις νύχτες. Ακόμα κι ο ύπνος της είχε γίνει άλλο είδος παιγνιδιού. Λούφαζε στα πόδια του κρεβατιού και νανούριζε τον ύπνο της μαμάς με το σιγανό μουρμουρητό της, ένα ελαφρό ροχαλητό, σαν απαλή μουσική δωματίου, πριν την διεκδικήσει η γιαγιά για την πάρτη της. Ίσως, η Ιζαμπώ να το έκανε από ευγνωμοσύνη που η μητέρα της έσωσε τη ζωή και που τόσο πολύ τη φρόντιζε. Τόσα καλά έκανε για τη «θετή της κόρη», όπως έλεγε για να μας πικάρει.

Τι άλλο από καλά ήταν η περιποίηση, η τόση φροντίδα και τα πλούσια δώρα που της χάρισε: το μαλακό χαλάκι και η ζεστή γωνιά για να ξαπλώνει το κορμάκι της και να κοιμάται ξέγνοιαστη ή να ραχατεύει αμέριμνη το καταχείμωνο, ενώ έξω από το θα σπίτι λυσσομανούσε ο κακός καιρός. Το ζεστό και τρυφερό γάλα που την πότιζε με το μπιμπερό, σαν να ήτανε μωρό, τις πρώτες μέρες, τότε που ήταν πετσί και κόκαλο για να πάρει τα πάνω της. Κάπως έπρεπε κι εκείνη να ανταποδίδει το καλό σε όλη την οικογένεια.

«Η χάρη θέλει αντίχαρη», ισχυριζόταν η γιαγιά που είχε μεγάλη πείρα από τη ζωή και ήξερε από ζώα. «Τα σκυλιά και τα γατιά αισθάνονται, καταλαβαίνουν, νιώθουν και ψυχολογούν, όσο κι αν φαίνεται περίεργο, ξέρουν να εκτιμάνε, με το δικό τους τρόπο, τον ευεργέτη τους. Ανταποδίδουν το καλό, αλλά οι άνθρωποι δεν ξέρουν από τέτοια πράγματα. Μόνο το συμφέρον τους κοιτάνε…».

Και κουνούσε με νόημα το κεφάλι.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΕΣΑ ΙΖΑΜΠΩ

Από την πρώτη στιγμή, η γιαγιά συμπάθησε τη μικρή σκυλίτσα και τη βάφτισε Ιζαμπώ. Έτσι έλεγαν μια σπουδαία Βυζαντινή πριγκίπισσα που ήταν η αδυναμία της γιαγιάς. Την έλεγε Ιζαμπώ χωρίς να ρωτήσει κανένα, για να συνηθίζει από μικρή να ακούει σ' αυτό το όνομα πριν της δώσουμε άλλο.

Ιζαμπώ έλεγε παλιά η γιαγιά τη μεγάλη γάτα τους, όταν ήταν και η ίδια μικρή στο χωριό. Μαζί είχαν μεγαλώσει, μαζί τα έκαναν όλα. Και στις ζημιές ήταν πρώτες και καλύτερες. Πιάτο για πιάτο δεν είχαν αφήσει «ζωντανό». Όλα τα κουζινικά σκεύη, τα βιβλία, τα μολύβια, τα χαρτιά, ζωντανά τα θεωρούσαν τότε. Το ίδιο και τα έπιπλα του σπιτιού. Τους μιλούσε, λέει, και της απαντούσαν. Εκείνη τους μιλούσε κι απαντούσε η ίδια για λογαριασμό όλων, φυσικά. Ποιον πάει να κοροϊδέψει; Εμάς; Εμείς είμαστε σαΐνια. Εμείς τώρα πιάνομε πουλιά στον αέρα. Η γιαγιά είναι ακόμα στον κόσμο της.

Η παλιά Ιζαμπώ, η αγαπημένη γάτα της γιαγιάς, είχε έναν ιδιαίτερο τρόπο να επικοινωνεί με όλους και με όλα. Ακουμπούσε πάνω τους με τη ράχη, τριβόταν και γουργούριζε. Από τότε όμως που αρρώστησε και πέθανε η Ιζαμπώ, η γιαγιά το έβαλε κατάκαρδα. Δεν ήθελε ούτε για δείγμα να ξαναπάρουν ζωντανό στο σπίτι γιατί δεν θα

άντεχε να ξαναζήσει τόσο μεγάλο πόνο η ραγισμένη της καρδιά και να φορέσει τέτοιο πένθος η ψυχή της.

«Είναι πολύ οδυνηρό να χάνεις ξαφνικά, στα καλά καθούμενα, ένα αγαπημένο πλάσμα», έλεγε όταν άκουγε τα παιδιά να ζητούν από τους γονείς τους να πάρουν ένα γατί ή κανένα σκυλάκι στο σπίτι. «Τα ζώα είναι τα πιο αθώα πλάσματα του Θεού. Τα παιδιά δένονται πολύ με τα ζώα και υποφέρουν όταν τα χάνουν», ισχυριζόταν.

Και πάντα αντιδρούσε. Είχαν περάσει, όμως, αρκετές δεκάδες χρόνια από τότε που πέθανε η Ιζαμπώ, η αγαπημένη γάτα της γιαγιάς. Ο πόνος είχε δώσει τη θέση του σε μια γλυκόπικρη ανάμνηση, σε μια χαρμολύπη. Και τώρα στα γεράματά της να ξαναβρεί μια άλλη Ιζαμπώ; Τέτοια ανεκτίμητη συντροφιά; Πού να το φανταζόταν πως θα ξανάνιωνε με δαύτη. Πώς θα ερχόταν μια χαριτωμένη σκυλίτσα, μια ζωντανή, παιχνιδιάρα συντροφιά, μια νεοφερμένη ζωηρή Ιζαμπώ να την κάνει πάλι παιδί! Αυτό κι αν ήταν αναπάντεχο, μάννα εξ ουρανού. Ήταν λαχείο, δώρο Θεού, δεν ήταν τυχαίο που βρέθηκε μπροστά στο δρόμο μας εκείνο το χειμωνιάτικο βράδυ.

Η σκυλίτσα μας, η Ιζαμπώ έμαθε γρήγορα να κάνει και θελήματα. Ξετρελάθηκε η γιαγιά με την εξυπνάδα και τη γρηγοράδα της σκυλίτσας μας. Θυμήθηκε τα μικράτα της, έγινε πάλι παιδί. Μόνο που τα γόνατά της και το βάρος του γέρικου κορμιού της δεν της επέτρεπαν να σκαρφαλώνει στα έπιπλα και να κάνει αταξίες. Πώς θα το ήθελε να συμμετέχει στα παιγνίδια και στις τρέλες που θα έκανε η καινούρια Ιζαμπώ, μόλις θα ξεθάρρευε δυναμωμένη κι ορεξάτη! Και τι δεν θα έδινε η γιαγιά να μπορούσε να τη μιμηθεί σε όλα! Τώρα αρκείται που η Ιζαμπώ είναι πολύ πρόθυμη να τρέξει να της κάνει όποια χάρη της ζητούσε.

«Ιζαμπώ, φέρε μου το κουβάρι», της έλεγε.

Η Ιζαμπώ έτρεχε πρόθυμα, άρπαζε το κουβάρι με τα δοντάκια της και το πήγαινε χοροπηδώντας στον προορισμό του. Ύστερα τεντωνόταν και καμάρωνε λες και ήξερε πως έκανε μια σωστή πράξη.

Όμως, εκτός από πρόθυμη και πανέμορφη ήταν πολύ παιγνιδιάρα σκυλίτσα, όλο τσαχπινιά και νάζι. Κοντολογίς, ήταν το ζωντανό στολίδι, η χαρά του σπιτιού. Τα παιδιά δεν την άφηναν ποτέ μόνη, εκτός βέβαια από τις άχαρες ώρες που έλειπαν στο σχολείο.

Αν, λέω αν, τη ρωτούσαν, πολύ θα ήθελε να πηγαίνει κι εκείνη σχολείο, να κάθεται ανάμεσα στους φίλους της και να μαθαίνει γράμματα. Γιατί όχι; Τόσα και τόσα δεν είχε μάθει; Είχε συνηθίσει να υπακούει να της κάνουν μπάνιο, να της στεγνώνουν με το πιστολάκι τη γούνα. Να κάθεται φρόνιμα όταν είχαν επισκέψεις. Χρειάστηκε να περάσει πολύς καιρός για να μάθει απέξω κι ανακατωτά τους καλούς τρόπους, αλλά έγινε μια πρώτης τάξεως σκυλίτσα. Και συμπεριφερόταν σαν πραγματική Βυζαντινή πριγκίπισσα Ιζαμπώ.

Είχε γίνει η μασκότ του σπιτιού η πριγκηπέσα Ιζαμπώ, όπως την έλεγε ο πατέρας όταν γύριζε κουρασμένος από τη δουλειά και την έβρισκε κουλουριασμένη στο χαλί με το αυτί στην πόρτα να τον περιμένει να μπει και να χυθεί πάνω του.

«Εδώ είσαι πάλι, πριγκηπέσα μου;» έκανε μόλις άνοιγε την πόρτα.

Εκείνη τον υποδεχόταν πρώτη. Πηδούσε πάνω του, στήριζε τις πατούσες της στους ώμους του και χαριεντιζόταν σαν να τον καλωσόριζε, έτοιμη να τον φιλήσει.

Την είχαμε πώς και πώς, μέσα στα χάδια και στα πούπουλα. Μη στάξει και μη βρέξει. Έξυπνη και όμορφη, παιχνιδιάρα όπως είχε γίνει, ήταν ένα πλάσμα γλυκό, τρυφερό κι αξιαγάπητο. Εμείς τα παιδιά δεν κάναμε ούτε βήμα χωρίς τη Ιζαμπώ μας.

Στις εκδρομές, στο πάρκο και στην αλάνα της γειτονιάς την παίρναμε πάντα μαζί μας. Ακόμα και στις επισκέψεις, παντού και πάντα ήταν μαζί με όλη την οικογένεια. Από καμιά κοινωνική εκδήλωση και γιορτή δεν έλειπε. Η Ιζαμπώ ήταν η πρώτη και

η καλύτερη. Καθόταν στον καναπέ, ανάμεσα στον Πέτρο και σε μένα σαν μια καθώς πρέπει κυρία με καλή ανατροφή και τρόπους κοινωνικής συμπεριφοράς. Περίμενε να της πούμε πότε θα πήγαινε να παίξει με τα δικά πράγματα στη βεράντα.

Ποτέ δεν την αφήναμε να βγει μόνη από το σπίτι για να μην μας την κλέψουν. Στη μεγάλη πόλη, κυκλοφορούν και κλέφτες σκυλιών και γατιών, όταν μάλιστα είναι από «σπίτι» ή ράτσας. Ή για να μην κολλήσει καμιά αρρώστια.

Στο πάρκο και στην κοντινή πλατεία, στην παιδική χαρά πήγαινε χοροπηδώντας, πάντα μαζί με μας τους δυο ή μόνο με τον Πέτρο.

Εκεί, μαζεύονταν όλος ο παιδόκοσμος, ο γατόκοσμος κι ο κουταβόκοσμος της γειτονιάς. Συχνά έκαναν την εμφάνισή τους και μερικοί άγνωστοι ή νεοφερμένοι επισκέπτες.

Μόνο πουλιά δεν τολμούσαν να πλησιάσουν από τις κραυγές και τα χαρούμενα ξεφωνητά της παρέας. Μόλις έφτανε το παιδομάνι με όλα τους τα ζώα, τα πουλιά «έκαναν φτερά», πετούσαν όλα μαζί και κρύβονταν ολόγυρα στα δέντρα.

Η Ιζαμπώ ήταν η πιο όμορφη σκυλίτσα από όλα τα σκυλιά από «σπίτι». Της είχαμε μάθει καλούς τρόπους, ήταν φρόνιμη και υπάκουη, αγαπησιάρα και συμπεριφερόταν σαν πολιτισμένο ζώο. Γι' αυτό είχε πολλούς θαυμαστές μέσα κι έξω από το σπίτι και από το οικογενειακό περιβάλλον.

Όταν πηγαίναμε επισκέψεις σε σπίτια φίλων ή είχαμε επισκέψεις φίλων, η Ιζαμπώ ήταν τύπος και υπογραμμός. Είχαν να το λένε γνωστοί, συγγενείς και φίλοι. Αλλά και οι γείτονες την αγαπούσαν γιατί δεν δημιουργούσε προβλήματα σχέσεων με κανένα γειτονάκι της, σκυλάκι ή γατάκι. Δεν προκαλούσε αταξίες, δεν γάβγιζε, τουλάχιστο όσο ήταν ακόμα μικρή, δεν είχε βγει ποτέ μόνη της έξω στο δρόμο.

Όταν έβγαινε από το σπίτι, κι αυτό συνέβαινε πολύ σπάνια γιατί προτιμούσε να ζει όπως όλα τα μέλη της οικογένειας και να απολαμβάνει τη ζεστασιά του σπιτιού, δεν ήξερε τι να κάνει. Τριγύριζε στην αυλή του σπιτιού ή ξάπλωνε πάνω στο χαλάκι της πόρτας και λιαζόταν με τις ώρες αδιαφορώντας για το τι γίνεται στον έξω κόσμο.

Με τον καιρό, ξεθάρρεψε κι όταν πλησίαζαν στα κάγκελα της αυλής τα αδέσποτα σκυλάκια και γατιά της γειτονιάς, άρχισε να γίνεται φιλική μαζί τους. Ανέβαινε κι εκείνη πάνω στον τοίχο στα κάγκελα και τα λέγανε στη γλώσσα τους. Έπαιζε με τα γατιά της γειτονιάς που χώνονταν στο χώρο της πηδώντας πάνω από τα κάγκελα του αυλόγυρου για να της κάνουν παρέα. Με λίγα λόγια, όσο η πριγκηπέσα Ιζαμπώ δεν είχε ακόμα «χειραφετηθεί» για να κάνει του κεφαλιού της και να το σκάει κρυφά από το σπίτι.

Κάποια μέρα, όμως, άλλαξαν τα δεδομένα. Η μικρή μας Ιζαμπώ μεγάλωσε. Όταν είδε πρώτη φορά τον εαυτό της στο μεγάλο καθρέφτη στην είσοδο ξαφνιάστηκε, δεν πίστευε στα μάτια της. Νόμισε πως πίσω από εκείνο το γυαλιστερό τοίχο υπήρχε μια άλλη, ολόιδια Ιζαμπώ. Ίσως η δίδυμη αδερφή της. Τόσο πολύ έμοιαζε με εκείνο το όμορφο σκυλάκι. Είχε κι εκείνο μελιά γούνα και ζωηρά ματάκια. Κοίταζε πολλή ώρα το είδωλό της μα δεν μπορούσε να καταλάβει τι συμβαίνει.

«Μήπως είμαι εγώ εδώ κι εκείνη εκεί μέσα δύο ίδιες σε ένα σπίτι», αναρωτήθηκε.

Διαπίστωσε, όμως, πως όταν απομακρύνθηκε, απομακρύνθηκε και η άλλα Ιζαμπώ. Και σε λίγο την έχασε εντελώς από τα μάτια της. Τότε πέρασε από το μυαλό της σαν αστραπή μια φαεινή ιδέα: Να βρει ευκαιρία, να ξεφύγει κάποια στιγμή, να κατεβεί τρέχοντας τις σκάλες για να δει, τέλος πάντων, αν υπάρχει άλλη Ιζαμπώ. Έπρεπε να μάθει τι ακριβώς συμβαίνει. Ως εκείνη τη στιγμή, δεν είχε ποτέ διανοηθεί να κάνει κάτι που δεν επιτρέπουν οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς να κάνει ένα σκυλί «από σπίτι».

Η ευκαιρία που γύρευε δεν άργησε να παρουσιαστεί. Είχαν έρθει οικογενειακώς στο σπίτι μας μια φιλική οικογένεια. Όταν, λοιπόν, εμείς τα παιδιά μαζευτήκαμε

γύρω από το μεγάλο τραπέζι στο καθιστικό και το ρίξαμε στο παιγνίδι με τα παζλς και συναγωνιζόμασταν τ' αγόρια με τα κορίτσια ποιος θα βγει νικητής, η πριγκηπέσα μας, όπως φαίνεται, έβαλε αμέσως σ' εφαρμογή το σχέδιο μιας σύντομης ερευνητικής απόδρασης.

Σιγανά κι αθόρυβα, ξέφυγε από την προσοχή όλων μας, ξεγλίστρησε προς την εσωτερική σκάλα χωρίς να την πάρει είδηση κανείς. Αν και τα φώτα ήταν αναμμένα, δεν την είδε κανένας. Και, για καλή της τύχη, δεν συνάντησε ψυχή ώσπου έφτασε στον προορισμό της με κομμένη την ανάσα, την καρδιά της να χτυπάει ακανόνιστα και τα πόδια της να τρέμουν από την αγωνία και το φόβο μην την πάρουμε είδηση και τότε…

Τότε, αλίμονο, θα έχανε την εμπιστοσύνη της οικογένειας, την αγάπη τη δική μας και, κυρίως, την υπόληψή της. Αυτό το τελευταίο δεν ήθελε ούτε να το σκέφτεται η πριγκηπέσα Ιζαμπώ, λέω τώρα εγώ. Δεν άντεχε την προσβολή και την ξεφτίλα. Όπως κάθε σοφή και μυαλωμένη σκυλίτσα από σόι και μάλιστα Χάσκι.

Ωστόσο, μόλις είδε την άλλη με τη μελιά γούνα απέναντί της, βεβαιώθηκε πως δεν είχε κάνει λάθος. Πλησίασε, ακούμπησε τη μούρη της στον καθρέφτη και τότε έχασε που έχασε το μυαλό της: Η άλλη εξαφανίστηκε. Επανέλαβε μερικές φορές την ίδια κίνηση και πάντα η άλλη κολλούσε κυριολεκτικά πάνω της κι εξαφανιζόταν. Άκρη δεν μπόρεσε να βρει. Αδύνατο να λύσει το αίνιγμα της άλλης εκεί μέσα.

Απογοητευμένη, έριξε μια τελευταία βλοσυρή ματιά στην άλλη και πήρε την ίδια απάντηση, της γύρισε την πλάτη και χωρίς στρέψει να κοιτάξει πίσω της να δει τι έκανε η άλλη, ανέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια, χώθηκε στο σπίτι, τρύπωσε ανάμεσά μας κι έκανε πως παρακολουθούσε το παιγνίδι. Όμως ο νους της είχε κολλήσει στην άλλη Ιζαμπώ στην είσοδο. Και, υποθέτω, η περιέργεια να ξεδιαλύνει το μυστήριο θα τη βασάνιζε όλο εκείνο το βράδυ.

Για αρκετόν καιρό μετά, ώρες ολόκληρες την έβλεπαν που καθόταν ξάγρυπνη με τα μάτια μισάνοιχτα σαν να περίμενε ή να φοβόταν κάτι, Ήμουν σίγουρη πως είχε το μυαλό της στην άλλη Ιζαμπώ. Αργότερα, όπως αποδείχτηκε στην πορεία, μπήκαν άλλα πράγματα στη ζωή της, πολύ πιο ενδιαφέροντα και συναρπαστικά, λησμόνησε την άλλη κι έστρεψε αλλού την προσοχή της.

Εκείνη η πρώτη απόπειρα σκασιαρχείου την έκανε να αρχίσει να πιστεύει στον εαυτό της κι ότι μπορεί να κάνει σπουδαία πράγματα κρυφά, χωρίς να πάρει είδηση κανένας από το σπίτι και χωρίς να κινδυνεύει να χαλάσει την εικόνα της.

«Αν καταφέρω να βγω κρυφά από το σπίτι για μια βόλτα στη γειτονιά, όταν έχουν επισκέψεις και τα παιδιά διασκεδάζουν με τους φίλους τους δεν θα με πάρουν είδηση.

Θα κάνω τη βόλτα μου να ερευνήσω τα πέριξ και θα γυρίσω καλή και παστρικιά στην παρέα τους», θα σκεφτόταν με το σοφό σκυλίσιο μυαλό της.

Κι από τη στιγμή που σκαρφίστηκε ένα πιο γενναίο σκασιαρχείο, η κρυφή έξοδος από το σπίτι, ούτε στιγμή δεν θα έφευγε από το μυαλό της λες και είχε κολλήσει εκεί σαν να μην υπήρχε τίποτε άλλο να την απασχολήσει.

Έλα, όμως, που η ασύδοτη περιέργεια να δει τι κρύβεται πίσω από ένα εμπόδιο ή παραπέτασμα όταν οι συνθήκες και οι συμπτώσεις καμιά φορά ευνοούν τις εξελίξεις, είναι δυνατόν να αλλάξουν τη συμπεριφορά ακόμα και ενός πολιτισμένου ζώου. Όταν μάλιστα το ζώο υπερεκτιμήσει την εμπιστοσύνη στον εαυτό του και ξεστρατίσει και παραβεί τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, μπορεί να έρθουν τα πάνω κάτω στην καλά και ωραία τακτοποιημένη ζωή του.

Είναι αλήθεια πως η Ιζαμπώ μας είχε βαρεθεί τις δεξιώσεις, τα σαλόνια, τις συχνές επισκέψεις και τα κομπλιμέντα των γνωστών και των φίλων της οικογένειας. Ακόμα και τα πολλά χάδια θα τα είχε μπουχτίσει και θα την είχαν κουράσει.

Όσο για την «άλλη», την όμοιά της, αυτό είχε τελειώσει από τότε που της άνοιξε τα μάτια ο Πέτρος, όταν βρέθηκαν μαζί μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη και μόνη της διαπίστωσε πως πρόκειται για την ίδια, αφού και ο Πέτρος ήταν ο ίδιος μέσα κι έξω από το γυαλιστερό τοίχο.

Έκτοτε, κάθε φορά που έβλεπε τον εαυτό της στο μεγάλο καθρέφτη στην είσοδο καμάρωνε που ήταν τόσο όμορφη. Άρχισε να νιώθει κάπως άβολα μέσα στο σπίτι. Την έπνιγε η κλεισούρα. Ήθελε να βγει μόνη της έξω, να αποκτήσει λίγη ελευθερία, να αναπνεύσει τον καθαρό αέρα, να περπατήσει ξέγνοιαστη στο μεγάλο δρόμο, να τρέξει λιγουλάκι μέσα στο πάρκο χωρίς να την προσέχει κάποιος από το σπίτι. Όπως έκανε ο Έκτωρ που την τριγύριζε και κουνούσε την ουρά του κάθε φορά που την έβλεπε. Κουνούσε την ουρά του σαν να της έλεγε κάτι. Έτσι νόμιζε, ή μήπως ήθελε να της πει κάτι;

Αχ, πόσο θα ήθελε να ξέκλεβε καμιά ευκαιρία και να ξέφευγε από την προσοχή μας, να έτρεχε αστραπή και να συναντούσε τον Έκτορα και ας γινόταν τότε ό,τι ήθελε. Ας έκανε μια φορά το κέφι της κι ας χαλούσε ο κόσμος.

Δεν πήγαινε πιο πέρα ο νους της. Βέβαια, τότε που συναντήθηκαν πρώτη φορά στο πάρκο συνοδευόταν από τον Πέτρο και την παρέα του. Ξαφνιάστηκε που την άγγιξε με την ουρά του ένα πανέμορφο συνομήλικό της κουτάβι, ο Έκτωρ, όπως τον φώναζε η παρέα του, Ο Έκτωρ ήταν φρόνιμος κι ευγενικός, όσο ευγενικό μπορεί να είναι ένα κουτάβι. Είχε κρεμασμένη στο λαιμό του μια όμορφη καδένα με το όνομά του. Έπαιρνε μέρος σε όλες τις επιχειρήσεις, αλλά με πολύ τακτ. Τον είχαν πολύ κι εκείνον καλοαναθρεμμένο. Αλλά σαν κάπως μεγαλύτερος από τα άλλα κουτάβια, έμπαινε πάντα τελευταίος στο παιγνίδι κι έφευγε τελευταίος.

Συνήθως έκανε παρέα με δυο όμορφα κουτάβια, αδερφάκια του. Το ένα είχε χρώμα μελίχρυσο και το άλλο άσπρο με μαύρες βούλες στο λαιμό και στη ράχη. Ο Έκτωρ έμοιαζε και με τα δυο. Είχε στο δέρμα του όλα τα χρώματα, ήταν το παρδαλό κουτάβι της αχώριστης παρέας.

Καμιά φορά, πολύ σπάνια γινόταν αυτό, πλησίαζε και η Ιζαμπώ τη συντροφιά τους και κάθε φορά που τύχαινε να βρεθούν για λίγο και τα τέσσερα κουτάβια μαζί, εκείνα την καλωσόριζαν με σιγανά γαυγίσματα κουνώντας την ουρά τους.

Κουνούσε και η Ιζαμπώ την ουρά της και καμάρωνε που έκανε φίλους μια παρέα κουταβιών ξεχωριστή. Έκανε σπουδαία όνειρα για το μέλλον, όπως κάθε κουτάβι: Τι σκανταλιές θα σκάρωναν και πόσο ωραία θα περνούσαν όλοι μαζί.

Ως εκεί, βέβαια. Ποιος τολμούσε να παραβεί τους νόμους της καλής συμπεριφοράς που επιβάλλει η κοινωνία με τους κανόνες της στα «σπουδαγμένα» κατοικίδια ζώα; Η ζωή δεν είναι «μπάτε, σκύλοι, αλέστε!» που λέει ο λόγος.

Ο Έκτωρ ήταν το κουτάβι που ξεχώρισε η Ιζαμπώ όχι μόνο από τα αδέρφια του, αλλά κι από όλα τα κουτάβια της πλατείας και της παιδικής χαράς και με αυτόν ήθελε να το σκάσει, έτσι για μια εμπειρία. Ωστόσο, όχι μόνο για μια πανέξυπνη σκυλίτσα αλλά και για ένα πανέξυπνο παιδί δεν είναι φρόνιμο να το σκάει κρυφά από το σπίτι και να γυρίζει μόνο του στους δρόμους με ένα άγνωστο συνομήλικό άτομο, όσο ωραίο κι όσο ευγενικό κι αν είναι.

Μετά από πέντε χρόνια

Ο ΕΚΤΩΡ

Ένα ξεχωριστό κουτάβι

Ο καιρός περνούσε. Μεγάλωναν τα παιδιά της παρέας, μεγάλωναν και τα κουτάβια της. Έγιναν χαριτωμένα σκυλάκια. Με το περιλαίμιο και την καδένα κρεμασμένη στο λαιμό του το καθένα. Ο Έκτωρ δεν έχανε ευκαιρία να πλησιάζει την Ιζαμπώ κουνώντας την ουρά του και να της χαμογελάει. Κάπως έτσι συνεννοούνται μεταξύ της οι σκύλοι. Η Ιζαμπώ περίμενε με λαχτάρα πότε θα έβρισκε τρόπο να το σκάσει και να τρέξει σαν σίφουνας κοντά του. Την είχε κυριέψει ένα κάτι παράξενο που την έσπρωχνε της το μέρος του ωραίου σκύλου με την ασημιά καδένα, χωρίς να ξέρει γιατί της συνέβαινε αυτό. Μια δύναμη ακατανίκητη που πήγαζε μέσα από τα σπλάχνα της την παρακινούσε να πάει να τον συναντήσει.

Ήταν σίγουρη πως κι ο ωραίος Έκτωρ θα έτρεφε τα ίδια αισθήματα για την πάρτη της και θα ένιωθε την ίδια ταραχή στα σωθικά του.

«Αν κατάφερνα να ξεπορτίσω και να το σκάσω κρυφά από το σπίτι, ο ωραίος μου θα με περίμενε στη γωνία. Κι ένα τεράστιο χαμόγελο που θα έφτανε ίσαμε τ’ αυτιά θα φώτιζε το όμορφο πρόσωπό του», σκεφτόταν.

Έκανε μεγάλα όνειρα. Αν κατάφερνε να πραγματοποιήσει ένα γενναίο ξεπόρτισμα θα μπορούσε να μάθει από πρώτο χέρι τι γίνεται έξω από τα κάγκελα της αυλής, πώς ζούνε τα σκυλιά του δρόμου που δεν έχουν σπίτι και αφεντικά να τα φροντίζουν και να τα προστατεύουν.

Είχε μεγάλη περιέργεια να γνωρίσει τον έξω κόσμο. Αισθανόταν φυλακισμένη και καταδικασμένη να ακολουθεί της κανόνες της καλής συμπεριφοράς, να υπακούει και να μην κάνει αταξίες. Έπληττε από την καλοπέραση μέσα στο σπίτι και ήθελε να δοκιμάζει πως περνούν οι σκύλοι που γυρίζουν ελεύθεροι της δρόμους.

Και περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να μπορέσει πραγματοποιήσει τη λαθραία έξοδο από το σπίτι. Με το μικρό της το μυαλό, δεν μπορούσε να φανταστεί πως μια απόδραση, που τη θεωρούσε γενναία πράξη, θα μπορούσε να της βγει σε κακό και να πληρώσει πολύ ακριβά την αποκοτιά της.

ΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΙΖΑΜΠΩ

Η μεγάλη ευκαιρία που ζητούσε η πριγκηπέσα Ιζαμπώ να το σκάσει από το σπίτι, δεν άργησε να της δοθεί το βράδυ που στο σπίτι γιορτάζαμε τα γενέθλια του Πέτρου και είχε μαζευτεί πολύς κόσμος από συγγενείς και φίλους. Η είσοδος άνοιγε κι έκλεινε συνέχεια, κόσμος μπαινόβγαινε. Στο μεγάλο σαλόνι γινόταν χαμός από τα παιγνίδια μας, φωνές, φασαρία, γέλια, ξεφωνητά και ουρλιαχτά, χαλούσε ο κόσμος.

«Ή τώρα ή ποτέ!», είπε μέσα της η Ιζαμπώ.

Με την καρδιά να χτυπάει δυνατά, έτοιμη να σπάσει και περπατώντας στα νύχια κατάφερε να φτάσει απαρατήρητη στην είσοδο του σπιτιού. Μπερδεύτηκε με τους επισκέπτες που εξακολουθούσαν να μπαίνουν και, χωρίς να την αντιληφθεί κανένας βγήκε κρυφά έξω στο δρόμο.

«Ουφ! Επιτέλους, είμαι ελεύθερη», ανάσανε. «Δεν είμαι πια κουτάβι. Είμαι πια μεγάλη και μπορώ να διαχειριστώ, έστω και για λίγο, την ελευθερία μου», ψέλλισε.

Στάθηκε λίγο ν’ αφουγκραστεί αν την ψάχνουν. Ησυχία. Σιγουρεύτηκε πως δεν υπάρχει κανένας πίσω της και το έβαλε στα πόδια. Έτρεχε σαν τρελή προς τα εκεί που την έσπρωχνε η άγνωστη δύναμη από τα μέσα της. Ήταν σίγουρη πως κάπου θα την περιμένει το χαριτωμένο σκυλάκι με ένα χαμόγελο ίσαμε τ’ αυτιά.

Έφτασε ασθμαίνοντας στην αλάνα που συγκεντρώνονταν ο παιδόκοσμος, ο γατόκοσμος κι ο κουταβόκοσμος.

Και πράγματι, ο ωραίος Έκτωρ, οδηγημένος προφανώς, από το ένστικτό του κι εκείνος, την περίμενε με αγωνία κουλουριασμένος σε μιαν άκρη. Έτσι τουλάχιστο νόμισε εκείνη. Μόλις την είδε ο Έκτωρ πετάχτηκε, τίναξε από πάνω του τη σκόνη, έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της κουνώντας την ουρά του για καλωσόρισμα κι ένα χαμόγελο ίσαμε τ' αυτιά. Η Ιζαμπώ δεν μπορούσε να αντισταθεί. Έτρεξε κοντά του κι άρχισε να τρίβεται πάνω του.

Σαν έμπειρος στα τρυφερά αγκαλιάσματα ο ωραίος Έκτωρ την πήρε και πήγαν σ' ένα μέρος ασφαλές για να μην τους δει κανένα κακό μάτι. Και κρύφτηκαν πίσω από ένα φουντωτό θάμνο.

Εκεί, μακριά από θορύβους και χωρίς φόβο, έζησαν οι δυο τους λίγες υπέροχες κι ανεπανάληπτες στιγμές. Ταξίδεψαν μαζί στο φιλντισένιο παράδεισο ενός ονείρου που κράτησε τόσο, όσο οι πόρτες των σπιτιών των αφεντικών τους ήταν ανοιχτές. Ύστερα χωρίστηκαν χωρίς εξηγήσεις, δάκρυα και υποσχέσεις, χωρίς να δώσουν ραντεβού για άλλη φορά, όπως ακριβώς είχε γίνει και η απρογραμμάτιστη συνάντησή τους.

Δεν είχαν ανταλλάξει επίθετα ούτε καν διεύθυνση κατοικίας. Το μόνο που ήξερε ο ένας για τον άλλο ήταν το όνομα Έκτωρ και Ιζαμπώ, έτσι τα φώναζαν οι δικοί τους. Ούτε μπορούσαν να διαβάσουν το όνομα που έγραφε η ταυτότητά τους, η καδένα. Κι αυτό τους έφτανε και τους περίσσευε για την ώρα εκείνη. Μπορεί και για πάντα.

Μετά τη νυχτερινή της περιπέτεια, καλή και παστρικιά, με καινούριες εμπειρίες, πήρε το δρόμο της επιστροφής μυρίζοντας το δρόμο ακολουθώντας έτσι τα χνάρια της να γυρίσει στο σπίτι για να συνεχίσει την προηγούμενη ζωή της.

Έλα, όμως, που στη ζωή τα πράγματα δεν έρχονται πάντα όπως τα θέλομε!

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ, ΑΛΛΑ...

Η Ιζαμπώ, όταν έφτασε στο σπίτι, βρήκε την είσοδο της αυλής κλειστή. Αυτό δεν την εμπόδισε να μπει. Πήδησε πάνω στον πέτρινο περίβολο, τέντωσε το σώμα της σαν λάστιχο, πέρασε μέσα από τα κάγκελα κι έτρεξε σαν σίφουνας να μπει στο σπίτι. Το μόνο που την ενδιέφερε, ήταν να μπει χωρίς να την πάρουμε είδηση. Αλλά η πόρτα ήταν κλειστή, τα φώτα σβηστά και στο σπίτι βασίλευε απόλυτη ησυχία. Δεν ήξερε τι να κάνει. Λούφαξε πλάι στην αυλόπορτα περιμένοντας μήπως την ανοίξει κάποιος για να τρυπώσει μέσα κι ύστερα όλα θα ήταν μέλι γάλα, όπως πριν.

Κουλουριάστηκε στο χαλάκι της πόρτας και περίμενε. Περίμενε, περίμενε όλη τη νύχτα μισοκοιμισμένη, ξάγρυπνη, τίποτα. Όταν ξημέρωσε, τότε κατάλαβε τι είχε κάνει. Πώς, με τι πρόσωπο να παρουσιαστεί μπροστά στους ανθρώπους που την είχαν σαν παιδί τους. Θα τη δέχονταν ή θα την έδιωχναν κακήν κακώς, και με το δίκιο τους, σαν αλανιάρα και αχάριστη; Έστω και έξω στην αυλή να την άφηναν να μένει, καλά θα ήταν. Αλλά πώς να έχει αξιώσεις από την οικογένειά της, αφού δεν σεβάστηκε κανέναν κι έφυγε σαν κλέφτρα;

«Καλύτερα να εξαφανιστώ κι ό,τι θέλει ας γίνει!», μουρμούρισε στη γλώσσα της. «Θα πάω να ζήσω με το φίλο μου».

Μάζεψε το ξεστρατισμένο της μυαλό κι έτρεξε αμέσως στην αλάνα, εκεί που είχε συναντήσει τον Έκτορα με την ελπίδα πως θα τον βρει εκεί να την περιμένει. Αλλά, φευ! Δεν υπήρχε κανένας.. Περίμενε μήπως φανεί κανείς, αλλά τίποτα. Τι να κάνει; Η αλάνα άδεια κι έρημη. Από μια άποψη, καλύτερα που δεν ήταν κανείς εκεί. Έτσι δεν θα έβλεπε κανένας από τους γνωστούς τα χάλια της.

Απογοητευμένη, γεμάτη τύψεις και πεινασμένη, πήρε την απόφαση να φύγει από το μέρος εκείνο και να αναζητήσει αλλού καταφύγιο. Στο κάτω, κάτω τόσα σκυλιά ζουν ελεύθερα στους δρόμους. Κάπου κι εκείνη θα έβρισκε μια γωνιά να κοιμάται κι ένα κομμάτι ψωμί όπως όλα τα αδέσποτα.

Αν και δεν ξανασυνάντησε τον Έκτορα, γνώρισε πολλά αδέσποτα και γρήγορα εξοικειώθηκε με τον τρόπο ζωής στον δρόμο. Τα δύσκολα ήρθαν, όταν άρχισε να φουσκώνει η κοιλίτσα της και να βαραίνει το κορμί της. Δεν μπορούσε να τρέχει και να σκαρφαλώνει στους σκουπιδοτενεκέδες, όπως πριν, αναζητώντας την τροφή της.

Το πήρε απόφαση πως πρέπει να τα βγάλει πέρα μόνη της. Όσο περνούσαν οι μέρες, άρχισε να καταλαβαίνει πως κάτι είχε αλλάξει στο σώμα της. Ένα παράξενο βάρος μεγάλωνε μέσα της, αλλιώτικο, πρωτόγνωρο. Περπατούσε με κουρασμένα βήματα και με πολλή δυσκολία κατάφερνε να σκαρφαλώνει στους σκουπιδοτενεκέδες για να βρει λίγη τροφή.

Γνώρισε βέβαια, καινούριους φίλους, αλλά κανένας δεν την συμπονούσε. Καθένα από τα αδέσποτα του δρόμου έψαχνε να βρει τροφή για την πάρτη του. Τον ωραίο της τον Έκτορα ούτε που τον θυμόταν πια. Άλλωστε, κι αυτός είχε εξαφανιστεί λες και τον είχε καταπιεί καμιά ρωγμή της γης.

Με το μικρό της το μυαλό δεν μπορούσε ούτε να υποψιαστεί πως η ζωή της στο δρόμο από εκεί και πέρα δεν θα ήταν τόσο εύκολη. Ούτε μπορούσε να φανταστεί πως η απροσδόκητη εξαφάνισή της από το σπίτι, θα αναστάτωνε τόσο την οικογένειά της. Οικογένειά της ήταν, φυσικά, οι καλοί άνθρωποι που την περιμάζεψαν και την είχαν πώς και πώς, σαν παιδί τους την είχαν. Μόνο στο τραπέζι δεν είχε ακόμα καθίσει να φάει. Είχε όμως το πιατάκι της πάντα γεμάτο με καλό φαγητό.

Με τον καιρό τα λησμόνησε όλα και προσπαθούσε να ενταχθεί στα αδέσποτα του δρόμου και να επιβιώσει ακολουθώντας τους κανόνες που επιβάλλει η ζωή τους Και ακολουθώντας τους πλανόδιους καινούριους συντρόφους της βρήκε καταφύγιο σ' ένα παρατημένο χαγιάτι στην άκρη της πόλης.

Το χαγιάτι ήταν γεμάτο παλιοπράματα, ξεκοιλιασμένα στρώματα, μαξιλάρια και άφθονα σκουπίδια. Ό,τι χρειαζόταν για να κοιμάται και να μην κρυώνει. Τρύπωνε μέσα στα κουρέλια κάθε φορά που γύριζε κι όπως ήταν κουρασμένη από το βάρος που σήκωνε και το αναγκαστικό τρεχαλητό όλη την ημέρα ξεχνούσε τα στενάχωρα και κοιμόταν «σαν στο σπίτι της». Κοιμόταν όλη τη νύχτα και ονειρευόταν ωραία φαγιά και πούπουλα.

Αυτό συνέβαινε μετά. Η πρώτη της όμως νύχτα στο χαγιάτι και το πρωινό της ξύπνημα ήταν σκέτος εφιάλτης. Την αυγή, όταν μια ηλιαχτίδα, περνώντας από τη χαραμάδα της ετοιμόρροπης οροφής, έπεσε πάνω στο πρόσωπό της. Η Ιζαμπώ άνοιξε τα μάτια της. Επηρεασμένη από το τρυφερό όνειρο που ομόρφαινε τον ύπνο της, περίμενε ν' ακούσει τις αγαπημένες φωνές του Πέτρου και της Μαρίας, των φίλων της. Αλλά, διαπίστωσε πως πλάι της κοιμόταν βαριά και ξεφυσούσε κάποιος άλλος σκύλος, ένας άγνωστος, άπλυτος και κουρελής που μύριζε σαν ξινισμένο φαγητό.

Κουβαριάστηκε τρομαγμένη στον τόπο της και σφίχτηκε στον εαυτό της. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει ακανόνιστα. Χώθηκε πιο βαθιά στην κρυψώνα της κι έκλεισε τα μάτια.

Σε λίγο άκουσε βήματα και παράξενους θορύβους γύρω της. Ανασήκωσε λίγο το κεφάλι της να δει τι συμβαίνει κι έστησε αφτί ν' ακούσει και να μάθει τι λογής είναι οι συγκάτοικοί της.

Είδε άγνωστες φάτσες και καρφωμένα πάνω της τα περίεργα μάτια των άγνωστων σκυλιών που την κοίταζαν σαν να την καλωσόριζαν. Ξεθάρρεψε και κι ανοιγόκλεισε δειλά κι εκείνη τα βαριά της βλέφαρα.

ΜΕ ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ

«Γαβ! Έχεις ταυτότητα, φιλενάδα, εσύ είσαι από καλό σπίτι, πώς βρέθηκες εδώ;» γάβγισε ένας μούργος με πιτσιλωτό δέρμα.

«Γαβ γαφ! Α, μπα, μπα! Είσαι και έγκυος, καημενούλα! Το ξέρεις; Γι' αυτό σε πέταξαν έξω, για να σε ξεφορτωθούν», συμπέρανε με τον τρόπο της μια άγνωστη σκυλίσια φωνή.

«Γαβ! Χα! Όλοι εμείς που βλέπεις εδώ, στο ορφανοτροφείο του δρόμου, μόνοι κι απροστάτευτοι μεγαλώσαμε», ήθελε να τη βεβαιώσει κουνώντας το κεφάλι του ένα γέρικο σκυλί.

Η Ιζαμπώ κούνησε αμήχανα τα μεγάλα της αφτιά. Δεν ήξερε τι να τους απαντήσει.

«Γαβ, γαφ! Μη σε νοιάζει. Δεν είναι δύσκολο, θα συνηθίσεις κι εσύ όπως όλοι μας. Πάω να ψαρέψω τίποτα σε κανέναν κάδο», γάβγισε βραχνά μια βρόμικη σκύλα και βγήκε.

Σε λίγο είχαν φύγει όλοι οι αδέσποτοι σκύλοι κι έμεινε μόνη. Άρχισε να σκέφτεται τι ήθελε να πει ο άγνωστος σκύλος που της είπε πως είναι έγκυος. Είχε ακούσει αυτή τη λέξη πολλές φορές στο σπίτι των αφεντικών της.

Η μια σκέψη έφερε την άλλη και σιγά σιγά το μυαλό της πήγε στο ξεπόρτισμα και το ξενύχτι με τον ωραίο... πώς τον έλεγαν... Από τη ζάλη είχε ξεχάσει και το όνομά του. Άρχισε να συνειδητοποιεί πόσο δύσκολη θα ήταν η ζωή της από εκεί και πέρα. Πολλές νύχτες έμεινε ξάγρυπνη και την έβρισκε το πρωί με το βλέμμα βουτηγμένο σε πυκνή ομίχλη.

Δεν άφησε όμως τη στενοχώρια να την εξουθενώσει. Οπλίστηκε με τη δύναμη που έπαιρνε από τη θέλησή της να ζήσει όπως οι άλλοι συγκάτοικοί της. Και δεν άργησε να προσαρμοστεί στη νέα κατάσταση για να επιβιώσει και να τα βγάλει πέρα.

Η ζωή της καλομαθημένης Ιζαμπώς από τη μια στιγμή στην άλλη άλλαξε ριζικά. Ρίχτηκε για τα καλά κι εκείνη στην καθημερινή βιοπάλη, όπως οι νέοι συγκάτοικοί της. Και τότε ένιωσε στο πετσί της τι σημαίνει αυτό που λένε «σκυλίσια ζωή».

Ο καιρός περνούσε, η κοιλίτσα της φούσκωνε μέρα με τη μέρα, βάραινε πολύ και δυσκολευόταν ν' ακολουθεί τους άλλους βιοπαλαιστές στις καθημερινές, κυρίως, εξόδους. Έκανε ό,τι μπορούσε, ίσα για να εξασφαλίζει το καθημερινό της πιάτο.

Πέρασαν μέρες, μήνες, πού να ήξερε η Ιζαμπώ πόσες πέρασαν από τότε που έφυγε από το σπίτι! Μια νύχτα κρύα και βροχερή, καθώς γύριζε κουρασμένη στη χαμοκέλα, την έπιασαν δυνατοί πόνοι, αλλιώτικοι, σουβλεροί λες και ήθελαν να της τρυπήσουν τα πλευρά και την κοιλιά.

Αποκαμωμένη από την κούραση της ημέρας και τους δυνατούς πόνους έφτασε βογκώντας απελπισμένα και με τα χίλια ζόρια στη χαμοκέλα, μα δεν κατάφερε να τρυπώσει στη φωλιά της. Έπεσε μπρούμυτα στο κατώφλι και τότε την πήρε το πικρό παράπονο κι άρχισε να κλαίει σπαρακτικά και να οδύρεται.

Η νύχτα δεν έλεγε να τελειώσει. Είχε κολλήσει, θαρρείς στα βαθιά μεσάνυχτα και δεν το κουνούσε. Το κρύο ήταν τσουχτερό και της περόνιαζε το κορμί. Όσο πήγαινε η βροχή δυνάμωνε. Έβρεχε πολύ, με το τσουβάλι, έριχνε καρεκλοπόδαρα. Αστραπές χαράκωναν με φωτεινές ραβδώσεις τον κατάμαυρο ουρανό και απανωτές βροντές ταρακουνούσαν συθέμελα τη χαμοκέλα, χαλούσε ο Θεός τον κόσμο.

Οι άλλοι σκύλοι που θα την προστάτευαν, έλειπαν όλοι. Η θύελλα και η μοναξιά έδειχναν τα φοβερά τους δόντια. Όσο δυνάμωναν οι σουβλιές και η νεροποντή, τόσο την έπνιγε το πικρό παράπονο και θυμόταν την οικογένεια που παράτησε και βγήκε μόνη της στο δρόμο, απροστάτευτη κι ανίδεη για όλα τα βάσανα που την περίμεναν.

Ο Έκτωρ είχε πια εξαφανιστεί οριστικά από τη ζωή της. Ούτε που τον θυμόταν. Και τι θα μπορούσε να της προσφέρει ένα άστεγο και πεινασμένα σκυλί όπως τόσα άλλα!

Αλλά, υπάρχει πάντα ένα «αλλά»…

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΦΑΙΔΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Αλλά, εκεί που όλα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο, εμφανίστηκε άξαφνα κι από το πουθενά ο κύριος Φαίδων Φιλίππου, διάσημος ζωγράφος, γνωστός και ως φιλόζωος.

Για καλή τύχη της άτυχης σκυλίτσας, το φως από τους προβολείς του μικρού αυτοκινήτου διαπερνώντας το σκοτάδι και τη βροχή φάνηκε στο βάθος του δρόμου. Σε λίγο έπεσε πάνω της. Το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στη χαμοκέλα με τα φώτα αναμμένα. Ο κύριος Φαίδων άνοιξε σιγά το παράθυρο κι έβγαλε λίγο έξω το κεφάλι, προφανώς για δει αν μπορεί να προχωρήσει. Ακούγοντας το σπαρακτικό κλάμα του ζώου βγήκε από το αυτοκίνητο και πλησίασε στη χαμοκέλα. Βλέπει την Ιζαμπώ έρημη και μόνη και σε κακά χάλια.

Κατάλαβε τι συνέβαινε. Κάτι μουρμούρισε κουνώντας το κεφάλι. Γύρισε αμέσως στο αυτοκίνητο, άνοιξε την πίσω πόρτα του αμαξιού, και πήρε ένα χράμι. Ύστερα άνοιξε το πορτμπαγκάζ κι άπλωσε το χράμι στο δάπεδο παραμερίζοντας όλα τα πράγματα που ήταν εκεί.

Ξαναπήγε στη χαμοκέλα, έπιασε με προσοχή την Ιζαμπώ βάζοντας τα χέρια του κάτω από τις μασχάλες των μπροστινών ποδιών της σκυλίτσας, τη σήκωσε και πήγε και την ξάπλωσε πάνω στο χράμι στο πορτμπαγκάζ. Την τύλιξε καλά ίσαμε τ' αυτιά με το χράμι και κατέβασε το καπό. Μπήκε μετά στο αυτοκίνητο, κάθισε στο τιμόνι κι έβαλε μπρος στη μηχανή. Ευτυχώς η νεροποντή είχε κοπάσει. Κάπου, κάπου έπεφταν αραιές στάλες. Ώσπου να φτάσει στον προορισμό του, σταμάτησε τελείως να βρέχει.

«Η καημένη είναι κατάκοπη και ταλαιπωρημένη από τους πόνους κι από το άγριο κρύο. Κοντεύει να ξεψυχήσει», μουρμούρισε ο καλός κύριος.

Έτσι νόμιζε. Από τη στιγμή όμως που την πήρε και την έβαλε στο αυτοκίνητο, η Ιζαμπώ σταμάτησε το κλάμα. Βογκούσε στην αρχή, αλλά γρήγορα βυθίστηκε σ' έναν ατελείωτο ύπνο. Σ' έναν ήσυχο ύπνο που τόσο πολύ της είχε λείψει. Μισοκοιμισμένη όπως ήταν ο κύριος Φαίδων τη μετέφερε μέσα στο σπίτι του και την πήγε σ' ένα μικρό δωμάτιο που χρησίμευε ως αποθήκη και την άφησε χάμω πάνω σ' ένα στρώμα να ηρεμήσει. Ώσπου να γυρίσει ο κύριος από την κουζίνα για να τη φροντίσει, εκείνη είχε βυθιστεί σ' ένα ύπνο που κράτησε ίσαμε το πρωί της άλλης μέρας.

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Η ζωή της Ιζαμπώς για άλλη μια φορά άλλαξε. Και ριζικά αυτή τη φορά. Ο κύριος Φαίδων την αυγή, είδε την ταυτότητα στο λαιμό του ζώου, διάβασε το όνομα Ιζαμπώ και φαντάστηκε πως είχε χαθεί.

Διάβασε και ξαναδιάβασε το όνομα που θύμιζε βυζαντινή πριγκίπισσα. Του έκανε καλή εντύπωση κι έψαχνε μήπως βρει κάποιο τηλέφωνο να ειδοποιήσει τους δικούς της. Ίσως να την έψαχναν. Δυστυχώς, δεν υπήρχε πουθενά κανένα άλλο στοιχείο στην ταυτότητα του δύστυχου ζώου.

«Πάλι καλά που της άφησαν το όνομα στην ταυτότητα. Ίσως έτσι μπορέσω να βρω άκρη, δηλαδή να εξακριβώσω αν χάθηκε ή αν την πέταξαν στο δρόμο. Κάποιος θα την αναζητήσει αν χάθηκε. Ειδεμή…» μονολόγησε.

Το πιθανότερο, κατά τη γνώμη του, ήταν πως κανείς δεν θα αναζητούσε τη χαμένη Ιζαμπώ. Μπορεί να την είχαν παρατήσει εκεί στην ερημιά γιατί έμεινε έγκυος και δεν είχαν καμιά όρεξη για γεννητούρια και να νταντεύουν κουτάβια. Συνήθως μερικοί γονείς παίρνουν ζώα στο σπίτι για να παίζουν τα παιδιά κι όταν δεν τα χρειάζονται πια, τα πετούν έξω στο δρόμο.

Το ταλαιπωρημένο ζώο δεν κατάλαβε τι ακριβώς έγινε. Όταν κάποτε την ξύπνησε το πεινασμένο στομάχι της, ανασήκωσε το κεφάλι και κοίταξε γύρω της. Είδε πως δεν ήταν στη χαμοκέλα, κατάλαβε πως βρισκόταν μέσα σε ξένο σπίτι κουκουλωμένη με μαλακή κουβέρτα. Και το πιο περίεργο, δίπλα της καθόταν ένας άγνωστος άνθρωπος με μια μεγάλη κούπα γεμάτη με γάλα στα χέρια.

«Γαβ, γαφ!» έκανε ξέψυχα το ζώο, για να ευχαριστήσει με το δικό του τρόπο τον άγνωστο κύριο που την περιμάζεψε και τη φρόντιζε. «Γαβ!, γαφ, γαφ», επανέλαβε κι ακούμπησε το μουσούδι της στο χέρι του ευεργέτη της..

«Τι παράξενος που είναι ο κόσμος», ψέλλισε ο ζωγράφος.

Και κοίταξε με συμπόνια το πονεμένο ζώο. Απορούσε με την απάθεια κάποιων ανθρώπων που δεν διστάζουν να εγκαταλείψουν μια ζωή στην τύχη της. Θλιβόταν αν κανένας δεν θα ενδιαφερόταν για ένα τόσο χαριτωμένο ζώο που βρέθηκε μόνο του στο δρόμο, ανίκανο να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες και να ζήσει όπως ζουν όλα τα αδέσποτα.

Άφησε μπροστά στη σκυλίτσα τη γεμάτη γάλα κούπα και μ’ ένα λαχταριστό κομμάτι ψωμί βουτηγμένο στο γάλα για πρωινό. Ό,τι καλύτερο επιθυμούσε ύστερα από τόση αναγκαστική νηστεία. Φαγητό χρειαζόταν να σταθεί στα πόδια της, Όλο το σπίτι μοσχομύριζε μαγειρεμένες γνώριμες νοστιμιές που της ξύπνησαν μνήμες από τον παλιό καλό καιρό…

«Ρούφηξέ το, καημενούλα, φάε να δυναμώσεις, να έχεις πολύ γάλα. Τώρα είσαι σε καλά χέρια. Θα φροντίσω εγώ για όλα. Υπάρχει χώρος για όλους. Θα τα βολέψουμε», ψέλλισε και περίμενε να τελειώσει το φαγητό της.

Η Ιζαμπώ δεν πίστευε στα μάτια της. Νόμιζε πως ονειρευόταν. Δάγκωσε το πόδι της για να βεβαιωθεί πως όλα όσα συμβαίνουν γύρω της είναι αληθινά. Οι πλανόδιοι φίλοι της δεν υπήρχαν πουθενά. Όλα ήταν διαφορετικά.

Όταν τελείωσε το «πρωινό» της η Ιζαμπώ, ο κύριος Φαίδων πήρε την άδεια κούπα και βγήκε από το δωμάτιο. Η Ιζαμπώ έμεινε μόνη και χουζούρευε. Για την ώρα δεν είχε έγνοιες στο κεφάλι της. Οι πόνοι δεν την ταλαιπωρούσαν πια. Ένιωθε καλύτερα.

Σε λίγο ξαναγύρισε, πήρε την Ιζαμπώ και την οδήγησε στο λουτρό. Της έπλυνε όλο το κορμί με χλιαρό νερό και σαπούνι που μοσχοβολούσε. Την άφησε λίγο να τιναχτεί για να πέσουν τα νερά από πάνω της σκούπισε καλά και μετά την άφησε ελεύθερη να γυρίσει μόνη της μέσα στο σπίτι για αναγνώριση.

Ο κύριος Φαίδων, αφού πήρε το πρωινό του πήγε στο ατελιέ του να συνεχίσει τη δουλειά του. Η Ιζαμπώ έκανε μια βόλτα και μετά πήγε στο ατελιέ, ξάπλωσε στα πόδια του σωτήρα της, τρίφτηκε λίγο πάνω τους σαν να ήθελε να του ανταποδώσει το καλό που της έκανε και γύρισε στο δωματιάκι χορτάτη να συνεχίσει τον ύπνο της..

Όταν ήταν πια μεσημέρι, ξύπνησε. Ένιωσε πως μπορούσε να σηκωθεί. Είχε την περιέργεια να ερευνήσει το χώρο. Έκανε μερικά βήματα πέρα δώθε, μα δεν είχε κουράγιο να βγει από το δωμάτιο. Οι παλιές καλές συνήθειες που είχε πάρει από το άλλο σπίτι ξαναήρθαν στη μνήμη της. Και σαν καλή σκυλίτσα που ήταν δεν έκανε αταξίες, προτίμησε να κουλουριαστεί ξανά στη ζεστασιά της. Μέσα στο σπίτι δεν υπήρχε κανείς. Όμως δεν έμεινε πολύ κουλουριασμένη. Ξανασηκώθηκε.

«Γαβ, γαβ, γαφ, γαφ…» έκανε αναζητώντας τον ευεργέτη της.

Δεν φάνηκε κανείς. Όμως δεν ανησύχησε. Όλα μέσα στο σπίτι της θύμιζαν τον παλιό καλό καιρό. Έκανε μερικά βήματα, σταμάτησε ν' αφουγκραστεί, μα δεν άκουσε τίποτα. Ησυχία. Έκανε μερικές βόλτες μέσα στο σπίτι, ερεύνησε καλά όλο το χώρο που είχε στη διάθεσή της και κουλουριάστηκε από συνήθεια στην είσοδο.

Έτσι κάνουν τα σκυλιά, όταν λείπουν τα αφεντικά από το σπίτι. Άλλωστε, αυτό έκανε η Ιζαμπώ όταν έλειπαν από το σπίτι τα αφεντικά και προπαντός όταν περίμενε να γυρίσουν τα παιδιά, ο Πέτρος και η Μαρία, από το σχολείο για να παίξουν.

Έκανε να στηριχτεί στα πισινά και να σηκώσει τα μπροστινά της πόδια για να καλωσορίσει τον κύριο Φαίδωνα, όταν θα έμπαινε, αλλά την εμπόδιζε το βάρος που είχε στην κοιλιά της και δεν τα κατάφερε να κάνει την πρόβα. Κουλουριάστηκε πάλι και περίμενε υπομονετικά.

Ξαφνικά ένιωσε δυνατούς πόνους στην κοιλιά και στη μέση. Άρχισε να βογκάει θρηνητικά. Σύρθηκε στο γιατάκι της κι έπεσε με το πλάι στο στρώμα. Ήταν η ώρα κι η στιγμή που θα έφερνε στον κόσμο τα παιδιά της και την είχαν πιάσει οι ωδίνες του τοκετού.

Το τι ακολούθησε από εκεί και πέρα ήταν πολύ επώδυνο στην αρχή, αλλά και τόσο συναρπαστικό που η Ιζαμπώ θα το θυμόταν σε όλη της τη ζωή. Ώσπου να καταλάβει τι συνέβαινε μέσα της, έφερε στον κόσμο τέσσερα πανέμορφα κουτάβια. Υπακούοντας στο μητρικό της ένστικτο, σαν να ήταν μαθημένη, τα καθάρισε όλα με τη γλώσσα της γλείφοντάς τα ένα, ένα. Ήταν όλα τους τυφλά, κουτουλούσαν το ένα πάνω στο άλλο σαν μπαλάκια κι έπεφταν πάνω της ψάχνοντας τις θηλές της ώσπου βρήκε καθένα τη δική του. Θήλασαν όσο μπόρεσαν κι ύστερα το έριξαν στον ύπνο το ένα πάνω στο άλλο πλάι της.

Η Ιζαμπώ τα κοίταζε και δεν πίστευε στα μάτια της. Πώς μπόρεσε να φέρει στον κόσμο τόσα πολλά ζωάκια. Ακούμπησε το προσωπάκι της πάνω στο κορμάκι του πιο κοντινού μωρού της, έκλεισε τα μάτια και προσπαθούσε να κοιμηθεί, να ταξιδέψει στον όμορφο κόσμο του ονείρου. Να κάνει το πιο όμορφο ταξίδι στο όνειρο που δεν είχε κάνει ποτέ πριν στη ζωή της.

Αλλά του κάκου! Ένιωθε πως κάτι υπήρχε ακόμα μέσα της που την πονούσε και δεν την άφηνε να ησυχάσει. Η ώρα περνούσε κι αυτό που σάλευε μέσα της δεν έλεγε να την αφήσει ήσυχη για να κοιμηθεί λίγο να ξεκουραστεί από την ταλαιπωρία που τόσο το είχε ανάγκη.

ΕΝΑ ΤΣΟΥΡΜΟ ΚΟΥΤΑΒΑΚΙΑ

Πάνω στην ώρα γύρισε ο κύριος Φαίδων, τακτοποίησε το αυτοκίνητο στο χώρο στάθμευσης, πήρε τις σακούλες με τα πράγματα που είχε αγοράσει, έβγαλε το κλειδί, άνοιξε την είσοδο της πολυκατοικίας, ανέβηκε τα πέντε σκαλάκια ίσαμε την πόρτα του διαμερίσματός του στο υπερυψωμένο ισόγειο που νοίκιαζε, άνοιξε την πόρτα και μπήκε βιαστικά στο διαμέρισμά του πιστεύοντας πως θα βρει το σπίτι άνω κάτω.

Ησυχία. Δεν άκουσε τον παραμικρό θόρυβο ούτε το γάβγισμα της φιλοξενούμενής του για καλωσόρισμα. Όλα ήταν στην θέση τους. Ανησύχησε μην έπαθε τίποτα κακό το ζώο. Έτρεξε αμέσως στο δωμάτιο που είχε αφήσει την Ιζαμπώ πλαγιασμένη. Και τι να δει! Ένα τσούρμο παρδαλά κουτάβια στριμωγμένα πάνω της. Δεν πίστευε στα μάτια του.

«Ουάου!», ξεφώνησε. «Έχουμε γεννητούρια! Μόνη σου τα κατάφερες μια χαρά, γενναία Ιζαμπώ. Το περίμενα πως θα γεννούσες σύντομα, αλλά όχι μόλις βγήκα να

ψωνίσω. Τώρα, όμως, αρχίζουν τα δύσκολα, κύριε Φαίδων», είπε στον εαυτό του. «Έχεις να τραβήξεις, καημένε... Πέντε ζωντανά χρειάζονται φροντίδα, φαγητό και περιποίηση, δεν είναι αστείο να έχεις να...» έμεινε με το «να» στα χείλη.

Πριν προλάβει να συμπληρώσει τη φράση του να σου και πετιέται ένα ακόμα, το πέμπτο, αρσενικό κουτάβι, ο υστερότοκος. Αυτό άργησε να βγει γιατί, φαίνεται, δεν ήθελε να χάσει τη σιγουριά και τη ζεστασιά που είχε στην κοιλιά της μάνας του και δεν εννοούσε να ξεκολλήσει από μέσα της.

Οι εκπλήξεις διαδέχονταν η μια την άλλη. Ο ζωγράφος παρακολουθούσε με κομμένη ανάσα τη διαδικασία ενός τοκετού. Δεν πίστευε στα μάτια του, ήταν ένα μοναδικό θαύμα αυτό που έβλεπε. Πρώτη φορά στη ζωή του παρακολουθούσε το θαύμα της γέννησης, πώς έρχεται στον κόσμο μια καινούρια ζωή. Και πώς λειτουργεί στα ζώα η μητρική στοργή.

Έμεινε εκεί, καθηλωμένος και όση ώρα χρειάστηκε η σκυλίτσα να βοηθήσει και το στερνοπαίδι της να σταθεί στα πόδια του και να βρει τη θηλή που το περίμενε να θηλάσει. Ύστερα έγειρε και αυτό και λούφαξε πλάι στα αδερφάκια του.

Ο κύριος Φαίδων στάθηκε λίγο ακόμα και χάζευε τα νεογέννητα κουτάβια, όπως ήταν κοιμισμένα με τη μάνα τους αποκαμωμένη, πλαγιασμένη δίπλα τους. Τέτοιο θέαμα δεν είχε ξαναδεί. Ζούσε μια πρωτόγνωρη, συναρπαστική εμπειρία.

«Έχουν, πάντως, εκτός πολύ γούστο τα μικρά και εικαστικό ενδιαφέρον. Αλλά τι πρόκειται να γίνει εδώ μέσα με τα ζωντανά εικαστικά, κι εγώ δεν ξέρω», είπε τέλος μισοαστεία, μισοσοβαρά. «Πάντως, είμαστε μια ωραία, μια πολύτεκνη, πολύ ωραία οικογένεια. Θα πάρω και το επίδομα πολυτέκνων...» γέλασε.

Πέρα από το ρομαντικό στοιχείο, η ανάληψη της φροντίδας έξι ζωντανών μέσα σ' ένα μικρό διαμέρισμα, δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Στο εξής, θα είχε να κάνει και με τους γείτονες που σίγουρα θα αντιδρούσαν, όταν θα έπαιρναν είδηση πως έχει μέσα στην πολυκατοικία, όχι ένα, όχι δύο, έξι σκυλιά.

Ίσαμε εκείνη την ημέρα που γεννήθηκαν τα μωρά, οι γείτονες δεν είχαν πάρει στα σοβαρά τη φιλοξενία της Ιζαμπώς. Πίστευαν πως ο κύριος Φαίδων Φιλίππου, ένας καθώς πρέπει μοναχικός κύριος, διάσημος ζωγράφος και διεθνώς αναγνωρισμένος καλλιτέχνης δεν θα μπορούσε να κρατήσει για πολύν καιρό το ζώο μέσα στο μικρό, σχετικά, διαμέρισμά του που χρησιμοποιούσε και ως και ατελιέ.

Με ανάκατα συναισθήματα, απομακρύνθηκε από τα κοιμισμένα ζώα και κάθισε στο σαλόνι για να σκεφτεί πώς θα μπορέσει να τα βγάλει πέρα με τα προβλήματα που θα έχει να αντιμετωπίσει τόσο με τη φροντίδα τους, όσο και με τους γείτονες που δεν θα αργούσαν να αντιδράσουν. Ήταν ανάγκη να λύσει και γρήγορα το πρόβλημα των κουταβιών προτού ξεσηκωθούν οι συγκάτοικοι και τον τρελάνουν με τις κραυγές της διαμαρτυρίας τους και τις απειλές έξωσης.

Έμεινε ώρα πολλή και συλλογιόταν. Ξαφνικά άρχισε να γελάει δυνατά και δάκρυα ποτάμι έτρεχαν από τα μάτια του. Χωρίς να ξέρει γιατί γελούσε και γιατί έκλαιγε. Αν τα δάκρυα ήταν δάκρυα χαράς κι ευγνωμοσύνης που αξιώθηκε να γεμίσει το σπίτι του μωρά, να γίνει ανάδοχος γονιός, έστω και πέντε πανέμορφων κουταβιών, να ανθίσει νέα ζωή στο σπίτι του, ή ήταν δάκρυα αμηχανίας.

Η πολύτεκνη, φυσική μητέρα, ωστόσο, δεν είχε ιδέα τι προβλήματα θ' αντιμετώπιζε ο καινούριος αφεντικός της. Ένα σκυλί, όσο έξυπνο και «σπουδασμένο» κι αν είναι, με άριστη ανατροφή και ανεπτυγμένη ευφυΐα, όπως ήταν η Ιζαμπώ, ποτέ δεν μπορεί να καταλάβει τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι οικογένειες που έχουν στο σπίτι τους ένα κατοικίδιο. Πόσο μάλλον όταν έχουν μια «μυαλωμένη» σκυλίτσα με πέντε μικρά παιχνιδιάρικα κουτάβια.

Αν η Ιζαμπώ μπορούσε να θυμάται σημαντικά πράγματα από την προηγούμενη ζωή της, σίγουρα η πρώτη μεγάλη έκπληξη που την περίμενε όταν συνήρθε από την

πρωτόγνωρη περιπέτεια της γέννας κι άνοιξε τα μάτια της, θα ήταν πως και τα πέντε χαριτωμένα κουταβάκια της ήταν ολόιδια ο πατέρας τους, ο ωραίος Έκτωρ..

Πού να θυμόταν, όμως, ύστερα από τόσες περιπέτειες κάποιο ωραίο σκυλί που το φώναζαν Έκτορα! Εκείνη έβλεπε ότι κουτουλούσαν πάνω της μια αρμαθιά ζωάκια ψάχνοντας στα τυφλά να βρουν τις θηλές της να θηλάσουν.

Ένα παράξενο, αλλιώτικο συναίσθημα στοργής και συμπόνιας για τα αδύναμα πλασματάκια του προξένησε δυνατή συγκίνηση. Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς την προσπάθειά του να τα βοηθήσει να πίνουν το γάλα της για να χορτάσουν; Τον αγώνα, και την αγωνία του ζωγράφου να αντιμετωπίσει μόνος του όλες τις δυσκολίες που του δημιούργησαν οι καινούριες συνθήκες ζωής;

Ο καιρός περνούσε χωρίς εκπλήξεις και ιδιαίτερα προβλήματα. Τα κουταβάκια λίγο, λίγο μεγάλωναν, απογαλακτίστηκαν γρήγορα και μπορούσαν να τρώνε ό,τι τους έδινε ο κύριος του σπιτιού. Η Ιζαμπώ, σαν κάθε καλή και υπεύθυνη μητέρα, τους έμαθε τα καθήκοντά τους για να έχουν καλή συμπεριφορά και να φέρονται σωστά στην κυρία του σπιτιού.

Τα έμαθε να τηρούν τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς που καθορίζουν τις σχέσεις των οικόσιτων ζώων με τα αφεντικά τους για να καταφέρουν μια αρμονική συμβίωση:

Να υπακούουν στις εντολές της κυρίας του σπιτιού.
Να μη γαβγίζουν χωρίς λόγο.
Να τρώνε χωρίς να κάνουν ατσαλιές.
Να πλένονται μόνα τους μετά το φαγητό.
Να μην κάνουν αταξίες και σκανταλιές.
Να μην πηδούν πάνω στα έπιπλα και να μην κάνουν ζημιές.
Να κάθονται φρόνιμα και να παίζουν σαν καλά κουταβάκια που ήταν.
Να περιμένουν την ορισμένη ώρα να βγουν έξω για τον… περίπατό τους.
Να είναι πιστοί, άγρυπνοι και αφοσιωμένοι φρουροί του σπιτιού.
Να κάθονται στην πόρτα όταν λείπει ο κύριος Φαίδων.
Να περιμένουν να γυρίσει ο κύριος Φαίδων για να τον υποδεχτούν.

Τα κουτάβια το έμαθαν πολύ καλά το μάθημα που πήραν, άσχετα αν καμιά φορά ξεχνούσαν κι έκαναν του κεφαλιού τους.

Ο κύριος Φαίδων έκανε ό,τι μπορούσε για να μην τους λείψει τίποτα. Φρόντισε για τα εμβόλιά τους, να έχουν ιατρική παρακολούθηση και ιατρική περίθαλψη, για την τροφή τους, για όλα. Όσο μπορούσε κάλυπτε όλες τις ανάγκες τους.

Όλα πήγαιναν μια χαρά. Όμως, ήταν έξι άτομα, έξι στόματα. Είχαν μεγαλώσει τα κουταβάκια και, όσο φρόνιμα κι αν ήταν, συχνά ξεχνούσαν τους τρόπους της καλής συμπεριφοράς κι αναστάτωναν το σπίτι με τη φασαρία που έκαναν με τα παιγνίδια και τα τρεχαλητά τους. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Άρχισαν να ενοχλούνται οι γείτονες. Πότε ο ένας, πότε ο άλλος χτυπούσαν την πόρτα του κυρίου Φαίδωνα ενοχλημένοι κι έκαναν τα παράπονά της.

Στην αρχή έκαναν μόνο παράπονα. Τα πράγματα σοβάρεψαν και πήρε άλλη τροπή η συμπεριφορά των γειτόνων όταν τα προβλήματα με τα παιγνίδια και τα γαβγίσματα των κουταβιών πολλαπλασιάστηκαν κι έγιναν πολύ ενοχλητικά. Οι γείτονες έχασαν την υπομονή τους, εξάντλησαν την ανοχή τους και ξεσηκώθηκαν εναντίον του κυρίου Φαίδωνα με απειλές έξωσης.

Η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο όταν ο καλλιτέχνης έλαβε ένα εξώδικο διαμαρτυρίας των ενοίκων που τον απειλούσαν και με έξωση «αν δεν απομάκρυνε από την πολυκατοικία τα ζώα, που αποτελούσαν εστία ρύπανσης και ηχορύπανσης».

Ο άνθρωπος βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Είχε δεθεί πολύ με τα σκυλάκια που του κρατούσαν συντροφιά και γέμιζαν ζωή τη μοναξιά και ομορφιά την ερημιά του σπιτιού του, αλλά συμμεριζόταν και την ανησυχία και τους φόβους των γειτόνων του. Κάτι έπρεπε να κάνει. Να βρει μια σωστή και λογική λύση.

Σκέφτηκε να αποκαταστήσει τα κουτάβια, να τα δωρίσει. Απευθύνθηκε πρώτα σε συγγενείς και ύστερα σε φίλους, Απογοητευμένος από την αδιαφορία του συγγενικού και του φιλικού περιβάλλοντος, αφού κανείς δεν ήθελε να βάλει μπελάδες στο κεφάλι του, σκέφτηκε να δώσει τα σκυλάκια για υιοθεσία σε ζωόφιλες οικογένειες.

Εμφανίστηκε ο ίδιος σε μεσημεριανή τηλεοπτική εκπομπή μεγάλης εμβέλειας μαζί με την Ιζαμπώ κρατώντας μια μεγάλη φωτογραφία των κουταβιών. Δήλωσε το σκοπό της επίσκεψής του και παρακάλεσε τη νεαρή παρουσιάστρια να διαβάσει τη γραπτή ανακοίνωση. Εκείνη, απευθυνόμενη στο φιλόζωο τηλεοπτικό κοινό της διάβασε:

«Χαρίζομε τα πέντε πανέμορφα σκυλάκια της φωτογραφίας. Είναι ημίαιμα Χάσκι, εμβολιασμένα και αποπαρασιτωμένα. Είναι εκπαιδευμένα, υπάκουα, έχουν καλή ανατροφή, προσωπικότητα και ευγενική καταγωγή, ό,τι πρέπει για συντροφιά και φρουρούς των σπιτιών σας. Όποια οικογένεια αγαπάει τα ζώα και θέλει να έχει έναν πιστό φίλο και φύλακα του σπιτιού, μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας στο τηλέφωνο 210 4888… ή μέσω του τηλεοπτικού σταθμού. Το μόνο που ζητάμε πρωτίστως από σας είναι η γραπτή εγγύηση ότι δεν θα βρεθούν στο δρόμο. Και κάτι ακόμα: Τη μητέρα τους τη λένε Ιζαμπώ, τη μαζέψαμε από το δρόμο. Ίσως έχει χαθεί από σπίτι. Αν την ψάχνει η οικογένειά της, ισχύει το ίδιο τηλέφωνο».

Την έκκληση του κυρίου Φαίδωνα που μεταδόθηκε από τη μεσημεριανή εκπομπή του *«Weekend»* Σαββάτου, την επανέλαβε η εκπομπή *«Παρατράγουδα»* το απόγευμα και μεταδόθηκε από τις ίδιες εκπομπές την Κυριακή του φιλόξενου τηλεοπτικού σταθμού .

Η είδηση έκανε τον κύκλο της και πήρε μεγάλη έκταση. Η «Ιζαμπώ» έγινε το κυρίαρχο θέμα της επικαιρότητας και συζητιόταν ευρέως στα κοσμικά σαλόνια που συνηθίζουν να έχουν χαριτωμένα οικόσιτα για αξεσουάρ. Και τα σχόλια, θετικά και αρνητικά, έδιναν κι έπαιρναν. Το όνομα Ιζαμπώ, έκανε μεγάλο σουξέ, παρέπεμπε στο Βυζάντιο. Ολόκληρο μυθιστόρημα έγραψε ο Άγγελος Τερζάκης για μια συνονόματή της πριγκίπισσα από το Βυζάντιο που μετέφερε τα φώτα του Ελληνικού Πολιτισμού στην Άγρια Δύση: *Ιζαμπώ, μια Βυζαντινή πριγκίπισσα εκπολιτίζει τη Δύση.*

Ο κύριος Φαίδων έκανε ό,τι θεωρούσε καλύτερο για να αποκαταστήσει τα κουτάβια σε καλά σπίτια. Και περίμενε με ανυπομονησία το αποτέλεσμα της ενέργειάς του. Στο μεταξύ, κρέμασε στο καθένα την ατομική του ταυτότητα με το όνομά του, την ηλικία και όλα τα απαραίτητα στοιχεία. Την ιστορία της ζωής τους, τη ληξιαρχική πράξη της γέννησης και τα λοιπά στοιχεία της ταυτότητας των κουταβιών τα κατέγραψε όλα στο βιβλίο με την ιστορία της Ιζαμπώς. Αυτό το κράτησε για τον εαυτό του. Όποια ανάδοχη οικογένεια ήθελε να ερευνήσει την οικογενειακή κατάσταση του κουταβιού που υιοθέτησε είχε την ευχέρεια και μπορούσε να προσφύγει εκεί οποιαδήποτε στιγμή.

Η δημοσιοποίηση εκείνη μέσω των καναλιών είχε το προσδοκώμενο αποτέλεσμα.

Τα τηλεφωνήματα διαδέχονταν το ένα άλλο. Μέσα σε λίγες μέρες υιοθετήθηκαν δύο αρσενικά και δύο θηλυκά, τέσσερα σκυλάκια: Ο Έκτορας, ο Ιάσονας, η Καλυψώ και η Κίρκη.

Τα τέσσερα κουτάβια δόθηκαν σε οικογένειες που είχαν παράδοση με τα οικιακά ζώα ή είχαν χάσει το σκυλί τους. Έτσι πήγαν σίγουρα σε καλά χέρια. Ο υστερότοκος

υιοθετήθηκε από την πρώτη στιγμή που είδε το φως της ζωής μπροστά στα έκπληκτα μάτια του κυρίου Φαίδωνα.

Η Ιζαμπώ, ήθελε, δεν ήθελε, αποχωρίστηκε τα παιδιά της. Από τη φύση της όμως ήξερε πως θα την εγκατέλειπαν, έτσι κι αλλιώς, για να τραβήξει το καθένα μόνο του το δικό του δρόμο και να ζήσει τη δική του περιπέτεια.

Ο κύριος Φαίδων με κανέναν τρόπο δεν θα αποχωριζόταν τον Αίαντα, το γούρι του. Ο διάσημος ζωγράφος το θεωρούσε μεγάλη τύχη που ο μπόμπιρας εκείνος τον περίμενε να γυρίσει από τις δουλειές του για να γεννηθεί, όσο και αν φαίνεται αστείο. Οι καλλιτέχνες έχουν τέτοιες παραξενιές και πολλές προκαταλήψεις.

Τον Αίαντα εξάλλου, το πιο ζωηρό και το πιο παιχνιδιάρικο κουτάβι, το τελευταίο κουτάβι που βγήκε από την κοιλιά της μάνας του, το στερνοπαίδι της, τον είδε με τα μάτια του να γεννιέται. Ήταν παρών, αυτοπροσώπως στον τοκετό. Ίσως γι’ αυτό είχε ιδιαίτερη αδυναμία στο κουτάβι αυτό.

Όσο για την Ιζαμπώ, πίστευε πως θα την αναζητήσει κάποια στιγμή η οικογένειά της. Δεν το χωρούσε το μυαλό του πως ήταν δυνατό μια καθώς πρέπει οικογένεια που σέβεται τον εαυτό της να πετάξει στο δρόμο ένα τόσο χαριτωμένο και μυαλωμένο σκυλί. Ήταν σίγουρος πως την είχαν χάσει.

Σε περίπτωση που δεν θα ενδιαφερόταν κανείς, θα αναγκαζόταν να την κρατήσει κι εκείνη. Και η όμορφη σκυλίτσα στο εξής θα ζούσε μια ήρεμη ζωή παρέα με το μικρό της γιο χωρίς μεγάλες εκπλήξεις.

Πράγματι, για ένα διάστημα, η πριγκηπέσα Ιζαμπώ ζούσε μια ήρεμη ζωή, χωρίς εκπλήξεις. Έπαιζε καθημερινά με τον Αίαντα και περίμεναν πάντα τη συνηθισμένη ώρα κάθε πρωί όπως και κάθε βράδυ να βγούνε περίπατο για την ανάγκη τους. Και κάθε μέρα περίμεναν στην πόρτα με στημένο αφτί να ακούσουν τα βήματά του όταν επέστρεφε από εξωτερικές δουλειές, να γυρίσει το κλειδί και ν’ ανοίξει για να τον υποδεχτούν με χαρούμενα γαβγίσματα, αγκαλιές και τρελίτσες.

Οι τρεις τους ζούσαν μια χαρά. Τα δυο σκυλιά έγιναν οι καλύτεροι σύντροφοι και φίλοι του μοναχικού καλλιτέχνη. Και φρουροί της καλλιτεχνικής του περιουσίας. Οι γείτονες είχαν αποδεχτεί τη συνύπαρξη αυτή μιας και ήσυχα ζώα δεν ενοχλούνταν. Οι δουλειές του ζωγράφου πήγαιναν από το καλό στο καλύτερο. Οι πίνακές του έγιναν περιζήτητοι. Στις εκθέσεις γίνονταν ανάρπαστοι.

Ο κύριος Φαίδων όλη εκείνη τη ραγδαία ζήτηση την απέδωσε στη σχέση του με τα ζώα του. Και δεν εννοούσε να τα αποχωριστεί, ώσπου μια μέρα…

ΕΝΑ ΞΑΦΝΙΚΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Ώσπου μια μέρα χτύπησε επίμονα πολλές φορές το τηλέφωνο. Έκανε όπως τότε που έγιναν οι υιοθεσίες των κουταβιών. Ο κύριος Φαίδων εκείνη την ώρα ήταν μπροστά στο καβαλέτο του και ζωγράφιζε. Το επίμονο κουδούνισμα δεν έλεγε να σταματήσει. Άφησε τα πινέλα στη θήκη τους και σήκωσε απρόθυμα το ακουστικό.

«Παρακαλώ;» ρώτησε βιαστικά.

«Είστε ο κύριος Φαίδων Φιλίππου, ο διάσημος ζωγράφος;» ρώτησε ο Πέτρος

«Νννν…ναι. Σε τι θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος;» ρώτησε ευγενικά εκείνος.

«Ενδιαφερόμαστε για την Ιζαμπώ. Πρέπει να είναι το σκυλί που χάσαμε».

«Καλά, τώρα το θυμηθήκατε; Πάει τόσος καιρός από τότε που…»

«Δεν αδιαφορήσαμε. Λείπαμε οικογενειακώς στο εξωτερικό. Κάποιο σοβαρό πρόβλημα... Μόλις χθες γυρίσαμε και είδαμε την είδηση στα έντυπα που βρήκαμε στο σπίτι. Τα μάθαμε όλα, σας ευχαριστούμε».

«Ναι, όλα καλά;» ρώτησε ο κύριος Φαίδων.

«Ευτυχώς, ναι, όλα καλά, σας ευχαριστώ».
«Πού να το φανταστώ, έτσι εξηγούνται όλα, μονολόγησε ο ζωγράφος. «Ελάτε, κύριε, να δούμε αν συμπίπτουν τα στοιχεία κι αν είναι η δική σας η Ιζαμπώ», του απάντησε κάπως απρόθυμα ο ζωγράφος.
Και κατέβασε βαριεστημένα το ακουστικό.
Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε πως μπορεί να αποχωριστεί την αγαπημένη του Ιζαμπώ για πάντα. Κι ένας κόμπος λύπης δέθηκε στο λαιμό του. Θύμωσε με τον εαυτό του που σήκωσε το ακουστικό. Αλλά σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα και για τον ίδιο να κρατήσει το ένα σκυλί και η Ιζαμπώ να πάει στα πρώην αφεντικά της.
Την ίδια κιόλας μέρα πήγαμε στο σπίτι του ζωγράφου. Μόλις μας άνοιξε, η Ιζαμπώ ακούγοντας τη φωνή μου, τον προσπέρασε τρέχοντας ρίχτηκε πάνω μας γρυλίζοντας. Πηδούσε πότε πάνω στον ένα πότε πάνω στον άλλο με παραπονιάρικα γαυγίσματα.
«Είστε ζευγάρι;» ρώτησε ο ζωγράφος όταν πήρε σειρά από την Ιζαμπώ.
«Όχι, αδέρφια. Η Ιζαμπώ είναι το σκυλί μας».
Βιάστηκα να προλάβω την αντίδραση του Πέτρου. Ήθελα να του δείξω πως δεν την πετάξαμε στο δρόμο.
Ο κύριος Φαίδων δεν ήθελε άλλες αποδείξεις για να πειστεί, αφού το σκυλί μας αναγνώρισε. Βεβαιώθηκε πως ήταν το δικό μας σκυλί.
«Είναι ολοφάνερο πως είναι δικό σας το σκυλί. Δεν μου είναι καθόλου εύκολο να την αποχωριστώ. Με λύπη μου σας επιτρέπω να την πάρετε, με την προϋπόθεση πως θα την προσέχετε. Θα την έχετε σαν τα μάτια σας, ειδεμή θα σας την πάρω πίσω είτε με το καλό είτε με το ζόρι», μας είπε κλείνοντάς μου το μάτι. «Θα μπορούσαμε να τα πούμε κάποια στιγμή;», ρώτησε αμήχανα, απευθυνόμενος διακριτικά σε μένα.
Έγινα κατακόκκινη «σαν παραγινωμένη πιπεριά», όπως μου είπε ο αδερφός μου όταν βγήκαμε από το σπίτι του Φαίδωνα.
«Μα, φυσικά. Γιατί όχι;», του απάντησα αυθόρμητα χωρίς να ξέρω γιατί.
«Ένα τηλέφωνο;»
Εκεί έχασα το έδαφος κάτω από τα πόδια μου.
«Τηλέφωνο…» ψέλλισα μην έχοντας το κουράγιο να του απαντήσω Τι το ήθελε;
Ευτυχώς, ο Πέτρος έπιασε το μήνυμα. Του έδωσε την κάρτα μου και με έβγαλε από τη δύσκολη θέση.
«Και, για ό,τι χρειαστείτε, κύριε Φιλίππου, είμαστε στη διάθεσή σας», του είπε με νόημα ο αδερφός μου. «Άλλωστε… συγγενέψαμε, φαίνεται, με τα ζώα μας», γέλασε.
«Να μου την προσέχετε!».
«Σαν τα μάτια μας, κύριε Φαίδων!», απάντησε υπομειδιώντας ξανά ο Πέτρος.
Πήραμε την πριγκιπέσσα Ιζαμπώ μας και βγήκαμε καταχαρούμενοι στο δρόμο.
«Τυχερή», μου έδωσε μια μουλωχτή σκουντιά ο αδερφός μου μόλις στρέψαμε στη γωνία. «Ο ζωγράφος τσιμπήθηκε! Τώρα, ως μοντέλο σε θέλει ή για κάτι άλλο; Ποιος τον ξέρει τι έχει στο μυαλό του. Ίσως να έκανες την τύχη σου…»
«Πού τέτοια τύχη!» γέλασα, ανακτώντας την ψυχραιμία μου. «Λες να το έσκασε επίτηδες η Ιζαμπώ;» του απάντησα γελώντας.
«Μπορεί, όλα μπορεί να συμβούν. Μπορεί να γίνεις κι εσύ διάσημο μοντέλο. Πού ξέρεις;», έκανε ο Πέτρος πολύ σοβαρά. «Πού ξέρεις τι μπορεί να συμβεί στο μέλλον, αδερφούλα», πρόσθεσε με νόημα. «Τις όμορφες όλοι τις προσέχουν, ενώ εμάς…»
«Φρόντισε η σκυλίτσα μας, βλέπεις. Σοβαρέψου τώρα, Πέτρο, μη με κάνεις ρεζίλι στους γονείς μας», του είπα μόλις μπήκαμε στο σπίτι μας.

Η Ιζαμπώ μπήκε στο σπίτι μας σαν κυρία, αθώα και παστρικιά. Πήδηξε στο λαιμό του πατέρα, τρίφτηκε στα πόδια της μητέρας και κάθισε κάτω κοιτάζοντάς την με τα μάτια μισόκλειστα σαν να ζητούσε συγνώμη για το παραστράτημά της. Κι όταν η μητέρα της χάιδεψε το κεφάλι, σηκώθηκε και γύρισε όλο το σπίτι μυρίζοντας κάθε

γωνιά για αναγνώριση και πήγε και κουλουριάστηκε στο χώρο της σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Η ζωή πήρε πάλι το δρόμο της. Η μητέρα όμως φοβόταν μη μας το σκάσει πάλι καμιά φορά. Και αποφασίσαμε όλοι να πάει με τον πατέρα στον κτηνίατρο για στείρωση.

«Πού ξέρεις τι μπορεί να συμβεί αν η πριγκηπέσα Ιζαμπώ συναντήσει κανέναν άλλο μάγκα του σογιού της που θα της χαμογελάσει και θα της κλείσει πονηρά το μάτι… Είναι ομορφούλα και ναζιάρα!» γέλασε ο κτηνίατρος με νόημα.

Η Ιζαμπώ πέρασε με υπομονή κι αυτή την περιπέτεια. Στην αρχή έβλεπε που την πασπάτευε ο καλός εκείνος άνθρωπος με τα άσπρα γάντια και της έκανε μια τσιμπιά με βελόνα στα πισινά της. Ύστερα κοιμήθηκε τόσο, μα τόσο γλυκά! Όταν ξύπνησε, ήταν στο μικρό δωμάτιο, ξαπλωμένη στο στρώμα που κοιμόταν πάντα.

Ανασηκώθηκε λίγο, προσπάθησε να σταθεί στα τέσσερα, δεν το κατάφερε. Δεν τη βαστούσαν τα πόδια της. Κουλουριάστηκε πάλι στο στρώμα. Έκλεισε τα μάτια της και την πήρε πάλι ο ύπνος.

Κοιμόταν πολλές ώρες έπειτα. Δεν είχε διάθεση να σηκωθεί. Κοιμόταν συνέχεια με ανοιχτά μάτια και σίγουρα θα ονειρευόταν έναν άνθρωπο με άσπρα γάντια που κρατούσε ένα σωληνάκι με βελόνα. Δεν ονειρευόταν πια πως ήταν στην αλάνα, ούτε πως έτρεχε στο δρόμο με την ελπίδα πως σε καμιά απόμερη γωνιά θα την περίμενε κάποιος ωραίος του σογιού της που άκουγε στο όνομα Έκτωρ…

Δεν είχε διάθεση να τρέχει στις αλάνες. Προτιμούσε την ησυχία, τη ζεστασιά του σπιτιού και την καλοπέραση. Έμεινε για πάντα στο σπίτι των γονιών μας, Τώρα είναι πολύ ηλικιωμένη. Γερνάει, θαρρείς, μαζί με τους γονείς μας.

Όσο για τον Αίαντα, αυτόν με κανένα τρόπο και με καμιά δύναμη δεν θα τον αποχωριζόταν ποτέ ο ζωγράφος. Και για να μην το σκάσει καμιά ώρα κι ο μικρός για κατακτήσεις σε κάποια αλάνα, ακολούθησε τη συμβουλή του κτηνίατρου.

«Είναι τόσα αδέσποτα στους δρόμους και φροντίζουν για τη διαιώνιση του είδους, μην βασανίζεσαι άδικα. Αν τον χάσεις, θα κλαις με μαύρο δάκρυ, φίλε, έτσι που έχεις δεθεί μαζί του. Ο φιλαράκος έχει έντονη προσωπικότητα, είναι χαρισματικό σκυλί, σ' έκανε εξάρτημά του. Το ξέρεις; Άντε, φέρε τον να τελειώνουμε, για να έχεις ήσυχο το κεφάλι σου», του είπε.

Και τον έπεισε.

Και όντως. Ο Φαίδων, δεν τον αποχωρίστηκε ποτέ τον Αίαντα. Έγινε η μασκότ, ο φίλος, ο φύλακας του ατελιέ, ο σύντροφός του, ο πιστός του ακόλουθος στα ταξίδια, στις εκθέσεις παντού, όσο κι αν άλλαξε και του ίδιου η ζωή.

«Εμείς μαζί θα γεράσουμε», μουρμούριζε χαριτολογώντας, κάθε φορά που ο Αίας τον υποδεχόταν όλο χαρά μόλις έμπαινε στο σπίτι.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΙΑΝΕΤΑΙ

Η Ιζαμπώ, πάλι εγκλιματίστηκε αμέσως. Κουρασμένη από την αλήτικη ζωή της στο δρόμο, δεν ξεκολλούσε από το πάπλωμα που της είχαν στρώσει σε μια γωνιά στο καθιστικό.

Η ζωή όλων ξαναβρήκε τους κανονικούς ρυθμούς της και περνούσαν οι μέρες, κόντευε να γίνει μήνας, όταν η Μαρία περνώντας μπροστά από ένα περίπτερο με τις εφημερίδες της ημέρας κρεμασμένες με μανταλάκια, πήρε το μάτι της από μακριά μια αφίσα που κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος της πρώτης σελίδας της εφημερίδας που τη φιλοξενούσε.

Προς μεγάλη της έκπληξη, μια τεράστια φωτογραφία εικόνιζε τον Αίαντα, έτσι της φάνηκε, πλάι σε έναν ωραίο άνδρα, ολόιδιο με τον… Φαίδωνα στο ατελιέ του, να

εξηγεί, έτσι νόμισε, τη ζωγραφική του έργου που ήταν αναρτημένο στον καμβά του. Ζήλεψε, θύμωσε, της κόπηκαν τα πόδια.

«Πού είσαι, Πέτρο μου, να δεις πόσο έξω είχες πέσει», μουρμούρισε, «ο δικός σου έχει κάνει την επιλογή του», συμπλήρωσε.

«Θέλετε κάτι, κυρία;» ρώτησε ο περιπτεράς.

«Ναι, θέλω», απάντησε αφηρημένα, «δύο 'Ντοκουμέντο', δύο τεύχη, πως το λέτε, εφημερίδες δύο».

Πλήρωσε, πήρε τις εφημερίδες κι έστρεψε να φύγει ψηλαφώντας με το βλέμμα της τη μισοτελειωμένη ζωγραφιά πάνω στο καβαλέτο του ζωγράφου. Και χαϊδεύοντας ελαφρώς με τα δάχτυλά της το σκυλάκι, μουρμούρισε:

«Πού είσαι, Πέτρο, να δεις…

«Εδώ πίσω σου…» μια γνώριμη φωνή της ψιθύρισε στο δεξιό αφτί και συγχρόνως δυο ολόζεστα χέρια αγκάλιασαν τρυφερά τους μισόγυμνους ώμους της.

«Με παρακολουθούσες, αδερφάκι», έκανε ξαφνιασμένη ευχάριστα, «δεν μπορούσα να το φανταστώ αυτό. Κοίτα δω τι έχει κάνει ο… λεγάμενος», αποφεύγοντας να αναφέρει το όνομά του, «και μου τον…»

«Εσένα ζωγράφισε, χαζούλα! Καλά, μη μου πεις πως δεν… σε έστησε μοντέλο…»

«Τι λες τώρα, Πέτρο. Αυτή εκεί η μισόγυμνη είμαι εγώ; Τρελάθηκες, αδερφούλη μου; Εγώ εκεί… Ποτέ των ποτών! Μήτε τον ξαναείδα τον άνθρωπο από τότε. Εγώ το σκυλάκι πρόσεξα που μοιάζει με τον Αίαντα. Έλα καλέ. Δεν είναι δυνατόν… Τώρα που μου το λες, ναι, υπάρχει ομοιότητα με φωτογραφίες μου».

«Σε πιστεύω. Και πίστεψέ με, δεν σε παρακολουθούσα. Εντελώς τυχαία βρέθηκα εδώ και στάθηκα να πάρω εφημερίδα, ακριβώς γιατί τράβηξε την προσοχή μου η φωτογραφία…»

«Α, είναι τρελός ο άνθρωπος. Πώς με ζωγράφισε, μου λες;»

«Από μνήμης. Οι ζωγράφοι, είχε πει κάποτε ο Γιώργης Βαρλάμος σε συνέντευξη, περνούν στο τελευταίο στάδιο σπουδής αυτή τη δοκιμασία: Ζωγραφίζουν το μοντέλο από μνήμης. Πόσο δίκιο είχε! Μικρή μου, αγαπημένη αδερφή, ο κύριος Κίμων την πάτησε μαζί σου».

«Πέτρο, σοβαρέψου. Δεν την ψώνισα την τρέλα. Είναι γοητευτικός, ωραίος τύπος, αλλά…, άντε, πάμε τώρα και τσιμουδιά. Μη με πάρουν για φαντασμένη και γελάει ο κόσμος μαζί μου. Σε κανέναν. Τ' ακούς; Σε *κα-νέ-ναν…*»

«Σου υπόσχομαι και με όρκο αν θέλεις, εκτός εάν…»

«…εκτός εάν, τι είναι πάλι, τι μου σκαρώνεις, μεγάλε;» ρώτησε υπομειδιώντας η Μαρία και με το ελεύθερο χέρι της αγκάλιασε τον αδερφό της.

«Το αυτονόητο. Σε ερωτεύτηκε ο ζωγράφος, μικρή. Τώρα, αν σε είδε ως μοντέλο ή… αυτό δεν το ξέρω. Πάντως, όσο μιλούσαμε, εκείνος δεν πήρε τα μάτια του από πάνω σου. Θα δείξει. Πάμε τώρα».

Η Μαρία σήκωσε αμήχανα τους ώμους. Κι ένα γελάκι ξέκοψε δειλά από τις άκρες των χειλιών της κι έκανε φωτεινό το πρόσωπό της και τα μάτια της να λάμπουν.

«Έλα, πάμε για καφέ να το γιορτάσουμε, κερνάω 'εις υγείαν του…', πάμε;», είπε τώρα σοβαρά ο Πέτρος.

«Και δεν πάμε. Το γραφείο μου μπορεί να περιμένει.

Πήγαν σ' ένα καφέ και κάθισαν

Έναν μέτριο ελληνικό σε μεγάλο φλιτζάνι με διπλό νερό, για μένα», είπε η Μαρία.

«Κι έναν «εσπρέσο». Φέρε μας και καμια λιχουδιά», είπε ο Πέτρος στην κοπέλα, και γυρίζοντας στην αδερφή του, «αξίζει να το γιορτάσουμε το γεγονός, δεν νομίζεις; Δος μου τις εφημερίδες να ρίξω μια ματιά»

«Ποιο γεγονός να γιορτάσουμε…» μουρμούρισε η Μαρία δίνοντάς του απρόθυμα τις εφημερίδες χωρίς να πάρει τα μάτια της από πάνω του για να δει τις αντιδράσεις του.

«…που πιάνεις δουλειά ως μοντέλο του κυρίου Φαίδωνα, χαζούλα. Δες εδώ τι σου γράφει…»

Η Μαρία του έτριξε τα δόντια. «Μην πεις καμιά μπαρούφα πάλι. Θα σε ξεγράψω από αδερφό μου, κατάλαβες;»

Ο Πέτρος απτόητος, «μειδιών επιχαρίτως», άνοιξε διάπλατα μια από τις εφημερίδες κι άρχισε να διαβάζει με στόμφο για να δώσει έμφαση στο γεγονός που περιέγραφε με γλαφυρότητα ένας πασίγνωστος διακεκριμένος τεχνοκριτικός δημοσιογράφος. Περισσότερο το έκανε για να κεντρίσει το ενδιαφέρον της αδερφής του, η οποία με δυσκολία προσπαθούσε να φανεί αδιάφορη, ενώ χωρίς να έχει συναίσθηση, έτριβε συνέχεια τα χέρια της από αμηχανία. Αλλά όταν έφτασε στο σημείο που αφορούσε το μοντέλο του διάσημου ζωγράφου, ο Πέτρος σηκώθηκε, πήγε κοντά στην αδερφή του με την εφημερίδα ανοιχτή μπροστά στα μάτια της Μαρίας και με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση και χαρά της είπε:

«Εδώ τι σου γράφει ο αθεόφοβος! Α, δεν είμαστε καλά, δεν είμαστε καλά, δεν πάει καθόλου καλά ο κόσμος… Άκου τι λέει ο… πώς να τον χαρακτηρίσω, για την αδερφή τη δική μου! Θα τον…»

Η Μαρία που ως εκείνη τη στιγμή έμενε ανέκφραστη περιμένοντας να δει που θα καταλήξει ο αδερφός της, σίγουρη πως τη δούλευε, δεν κρατήθηκε, ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

«Ε, είσαι μεγάλος… ήρωας! Θα τον κατασπαράξεις από το ηρωικό σου μένος; Ξύπνησε μέσα σου ο Ελληναράς που θυσιάζεται για την τιμή της αδερφής του… Έλα τώρα, διάβαζε τι λέει ο άνθρωπος. Διαβάζεις καλύτερα εσύ, προτιμώ ν' ακούω εσένα», του είπε σοβαρά η Μαρία.

Ο Πέτρος διάβασε γρήγορα, σχεδόν ψιθυριστά το βιογραφικό του ζωγράφου, διάβασε την περιγραφή και τα σχόλια όσον αφορούσε την τεχνική και τις επιρροές των προκατόχων στα νέα έργα του και ξαφνικά σταμάτησε.

«Ω, τώρα φτάσαμε στο πιο ενδιαφέρον, στα μαύρα γράμματα. Για να δούμε τι λέει εδώ…» είπε πολύ σοβαρά και ακουμπώντας το κεφάλι του στο κεφάλι της αδερφής του της ψιθύρισε: Να δούμε τι λέει για το μοντέλο του έργου που ξεχωρίζει ανάμεσα στα άλλα και, όντως, εντυπωσιάζει. Για να δούμε, για να δούμε…» έκανε.

Άφησε την εφημερίδα που κρατούσε, ανοιχτή πάνω στο τραπέζι μπροστά στη Μαρία και πήρε το άλλο φύλλο.

«Έχε τα μάτια σου ανοιχτά εκεί στα μαύρα γράμματα για να βλέπεις ό,τι ακούς και να μην νομίζεις πως σου κάνω πλάκα, να δεις τι λέει για 'το κορίτσι-μοντέλο' του», της είπε πολύ σοβαρά.

Πήρε το ανάλογο ύφος κι άρχισε να διαβάζει αργά αργά για να εξάπτει την αγωνία και τη φαντασία της αδερφής του:

«…ήταν μια ευλογημένη στιγμή στην καριέρα μου η αναπάντεχη συνάντηση, από την οποία κράτησα στο μυαλό μου την εικόνα της Μαρίας… Και την οφείλω στην Ιζαμπώ και στον Αίαντα, αυτόν εδώ τον… κύριο που τρίβεται στα πόδια μου… Έλειψα στον εξωτερικό κι έχω χάσει τα ίχνη τους. Κάνω έκκληση μέσω της εφημερίδας σας, να επικοινωνήσουν μαζί μου το συντομότερο. Θα μου ήταν εξαιρετική τιμή και χαρά μια συνάντηση. Θα χαρεί πολύ και ο… Αίας!»

Η Μαρία έμεινε μερικές στιγμές αμίλητη, φανερά προβληματισμένη. Και σε λίγο:

«Μου φαίνεται απίθανο να έχασε τα στοιχεία μας ο κύριος…» είπε χαμογελώντας από ευχαρίστηση, αποφεύγοντας να αναφέρει το όνομά του.

«Κι εμένα έτσι μου φαίνεται, μπλόφα είναι, για να δει τις προθέσεις σου. Λογικό. Μήπως θέλεις να περάσουμε από την «Έκθεση» τώρα, έτσι όπως είμαστε, πάμε σαν άγνωστοι...»

«Πάμε τώρα, η τύχη μου με προκαλεί», είπε μισοαστεία μισοσοβαρά η Μαρία και σηκώθηκε.

«Πάμε, υπέροχη ώρα για μια συνέντευξη, να βγάλουμε είδηση!» γέλασε.